

LYŠKÁNORA 68

Nepravidelný občasník pro vnitřní potřebu Nurnské družiny
Předradostiny 1076 Liscannor, Nurnská oblast, západní Gwendarron

* Motta tohoto čísla * Postřehy liscannorské * Milův koutek vaření *

* Tajný deník: 1075 - pátá část *

Motta tohoto čísla

„...Důležitý je co napíšeš, ne jak to napíšeš.

Vobsach, vo ten se hraje...“

Zoltar Zemikosa

„...Starostenská kniha nebyla ani pod vším tím

harampádím, co mám doma...“

Starosta Bolbuch

„...Proberem to z oka do oka...“

Zoltar Zemikosa ke kolegovi Vestovi

Postřehy liscannorské

Otakáro Vesta

Rozhodl jsem se psát si poznámky, které se budou týkat událostí v družinické obci Liscannor. Jedním z důvodů proč jsem se tak rozhodl je dlouhodobá absence tzv. Novinek liscannorských, které by měl pravidelně psát starosta. Vzhledem k tomu, že se tak již delší dobu neděje, dochází logicky k zapomínání a chaosu, ve výkladu některých událostí. Nicméně bych chtěl zdůraznit, že psaní těchto Postřehů liscannorských si neklade za cíl nahradit Novinky liscannorské. Budou to čistě mé osobní postřehy. O.V.

Z předlouhé jižní výpravy, včetně návštěvy Trindindolu, se družina vrátila 27. sečna roku 1075. Ve vesnici se objevilo mnoho nových tváří, kterým pan starosta Bolbuch povolil ubytovat se v obci. Právo pobytu prosím neplést s občanstvím. Jedná se o tyto nováčky, kteří se vesměs nastěhovali do hostince U hrocha: hobit Otakáro Vesta, člověk

Jerome Skuld, člověk Al Rahem a kroll Babrak Teufel. V hostinci také dlouhodobě bydlí hobit Dwany Růžička, který zatím nemá prostředky na pořízení si vlastního domu. Naproti tomu elf Malwe neprojevil zájem o pobyt v Liscannoru a nyní prý žije v Nurnu na adrese: Loubený rynek, dům U pasíře.

Ostatní družiníci bydlí ve svých vlastních domech nebo u někoho v podnájmu. Například Worell Sovák bydlí u pana Menhoriana Blathela a to prý zadarmo.

Zarn Hadrigern se s družinou nevrátil do Liscannoru, ale zůstal v Trindindolu. Proslychá se, že tam získal důležitý post. Jorchen Kierke se nechal slyšet, že se jedná o nějaké záležitosti ohledně Kanceláře pro podporu elfích komunit ve světě.

Myslím, že zde mohu prozradit, že jsem do Trindindolu panu Hadrigernovi napsal dopis ohledně navázání obchodních aktivit. Zarn Hadrigern na moji nabídku odpověděl kladně a proto již nic nebrání tomu abych začal do Bořimska vyvážet proslulá trindindolská zrcadla, která vyrábí rodina Hadrigernů.

Někteří z družiníků se rozhodli, že si doplní své vzdělání a za tímto účelem v poměrně hojném počtu začali navštěvovat odborné kurzy v královském městě Nurn. Například Jorchen Kierke se vrhl do výcviku u pana Olbrama Horáčka, kterému dříve nemohl přijít na jméno. Horáček pomohl Jorchenovi vycvičit jeho velkou kočku Rút, aby aspoň trochu poslouchala. Nebyl by to Jorchen, aby netvrdil, že Rút je vycvičena speciálně na lov hobitů. Teda ona to není velká kočka, prý je to puma, ale všichni jí říkají kočka. Na univerzitu v

Nurnu se zapsal i kroll Babrak, který o sobě tvrdí, že jest historikem. A vystudoval! Sice prý o fous, ale glejt, kterým se následně oháněl vypadal jako pravý. Tak nevím co si mám o Nurnské univerzitě myslet. Buď je to skutečně věhlasná škola, kde dokáží vzdělat i krolla nebo je to škola, kde vystuduje i kroll. Tak si vyberte. Studoval i Rahem a Skuld, ale diplom z univerzity nikdy neukázali. Tak by mě zajímalo, kde se to vzdělávali. Radši se neptat. Rovněž Lúin se chodil někam prát, aby prý byl zdatnější v boji. Tak to alespoň řekl. Já jsem se zapsal na Nurnskou univerzitu u pana Magnuse Dlouhověkého na tzv. pyroforský obor a musím konstatovat, že s úrovní výuky jsem byl maximálně spokojen. Stálo mě to sice hříšné peníze, ale co by jeden neudělal pro vzdělání. Platili ostatně všichni. Tedy až na Jorchena a Lúina. Ti „platili“ jakýmsi papírem, který kdysi získali. Prý za hrdinství a zásluhy o královské město Nurn. Takový papír by se mi také hodil. Zkusím si říct Jorchenovi. Budu se vydávat za trindindolského elfa z Kanceláře pro podporu elfech komunit v zahraničí a on mi vysolí hned dva.

Peníze, které jsem musel investovat do vzdělání jsem naštěstí dokázal vydělat znovu, neboť jsem pro ostatní družiníky připravoval různé užitečné věci jako jedy, lektvary a podobně. Někdo po mě chtěl i výbušniny, ale to jsem odmítl, neboť si myslím, že trhavinu patří do rukou pouze odborníkům. Dobrymi zákazníky mi byli Rahem i Kierke. Také Babrak si něco koupil.

V Liscannoru jsem se nastěhoval do hostince U hrocha. To jsem již zmiňoval. Nezmínil jsem se však o tom, čemu se také dá říkat hostinec. Takže popořádku. Starostou vesnice Liscannor je jistý trpaslík Bolbuch. Starý kmet. Nikdo pořádně neví kolik mu je let. Prý hodně. Domnívám se, že u nás v Bořimsku bych mu nedal na starost ani péči o kozí chlívěk. Liscannor je špinavá a zamatlaná díra, která pamatuje lepší časy. Na místě rybníka je zapáchající kaliště, zarostlé orobincem, cesty jsou neudržované a zaplevelené. Některí obyvatelé stávající stav řeší tím, že si pořídili vyšší plot a některým je to jedno. Korounou na liscannorské hlavě je tzv. hostinec U hrocha. Oprýskaný barák s přístavkem, patřící staré hoblíce jménem Lúniel Pitková. Takové krásné jméno a takový podnik! Lúniel je protivná stará bába, považující hosty za obtížný hmyz. Nechápu proč ten svůj „hostinec“ prostě někomu neprodá nebo ho rovnou nezavře. Jediný důvod spatřuji v tom, že široko daleko nemá

konkurenci, takže za své mizerné služby si může účtovat horentní sumy. Spoléhá se zřejmě na bohatou družinickou klientelu, která je ochotná čas od času utrácet zlato za vše. Staré Pitkové pomáhá její dcera Pamilla. Ta je o něco příjemnější, ale o mnoho to není. Tak v téhle díře jsem si zaplatil pokoj. Bylo mi řečeno, že je to ten nejlepší. Já bych spíš řekl, že nejlepším se stal až poté co jsem jej na vlastní náklady musel vyčistit, vymalovat a pro jistotu i vybavit nábytkem. Na pokoji mám naštěstí k dispozici vlastní kamna, takže si mohu jídlo připravit sám. Nebo si mohu zajet do vzdáleného Nurnu. Riskovat místní stravu se mi často nechce. Ze začátku jsem se občas pokoušel na místní nešvary poukázat, ale už jsem toho nechal. Nemá to cenu. Odpovědí je pouze významné „hm, hm“, provázené plesknutím hadru.

Zjistil jsem, že v Liscannoru je spousta obyvatel pověřena různými funkcemi, které jsou vesměs placené. Tedy měly by být. Starostou je již zmiňovaný trpaslík Bolbuch. Jak jsem z řečí zkušenějších pochopil, tak nedělá vůbec nic. Při svém zvolení prý sliboval hory doly. No nevím, zatím se mi doneslo pouze to, že ztratil starostenskou knihu, která je považována místními za hotový artefakt. Se starostenskou knihou se pochopitelně ztratila i kniha účetní. A jako na potvoru nemůže pan starosta najít ani obecní pokladnu. To jsou mi náhody. Další funkce ve vesnici je hrobník. Což ovšem starosta neví. Tedy neví kdo jest tím hrobníkem jmenovitě. Podařilo se mi dopátrat, že by jím měl být Haardun Rugorský. Takový postarší polodebil nejasného rasového původu. Počítám se mezi zásadní odpůrce rasových teorií Jorchena Kierkeho, ale co je moc, to je moc. Dalším kdo má ve vesnici funkci je právě hraničník Jorchen Kierke. Je prý rybníkářem. Rybníkem se asi myslí ta zarostlá kaluž. Jorchen ovšem tvrdí, že nedostává od obce žádné peníze a tudíž se o rybník nestará úmyslně. Jako na protest. Nechápu proč si za starostou pro ně nedojde, ale možná již předem tuší, že by žádné nedostal, když není obecní kasa. A také je zde řídicí obecní školy jistý Griffin Linfalas. Elf. Všiml jsem si, že ve vesnici je docela dost dětí, který by školu měly navštěvovat. Škola prý funguje, říkají někteří, ale jistý si tím nejsem. Linfalas je také takový divný patron. Prý je to starý dobrodruh. Mám pocit, že je to už asi stopadesátý elf, o kterém by Jorchen tvrdil, že vlastně elf není. Tak tohle by měly být snad všichni současní funkcionáři ve vesnici.

Ve vesnici žije i další zvláštní postava. Takový černý klacek, nesoucí jméno Burbun. To jméno se na něj hodí. Někteří mu říkají také černá opice liscannorská. A jsou i tací, kteří se mu raději klidí z cesty. Žije se svojí matkou, černou Majou, kterou prý bije. Burbuna se nejvíce bojí liscannorské děti, které tato kreatura systematicky okrádá. Ukradená svačina patří k nejmenším prohřeškům. Liscannorské děti jsou často sirotci, jejichž otcové již nežijí a proto je třeba považovat Burbunovo jednání za zvláště odpudivé. Ale možná by stačilo kdyby se do věci vložil starosta.

Proslýchá se, že Zarn Hadriger zaslal družiníkům dopis, ale nikdo jej zatím nečetl. Asi se ten dopis někde toulá nebo nebyl vůbec napsán.

Milův koutek vaření

Milo Pelíšek

Tuřín po armidensku

Rozdrcený nebo mletý tuřín, uplácáný do kulaté hrudky, dáme do středu, velké nepřilíš hluboké, mísy. Ve středu hromádky uděláme důlek, do kterého kydneme vaječný žloutek (nejlépe slepičí). Kolem tuřínu úhledně rozložíme drobně sekanou cibuli, drobně sekané okurky, špetku soli (máme-li), špetku sušené, mleté papriky, trošku mletého hořčičného semínka a rozmačkaných rajčat. Podle chuti je možné přidat kmín, med, česnek, krouhanou mrkev nebo jablka. Případně vylepšit tuřín troškou oleje. Podáváme s rozpečenou pšeničnou plackou potřenou česnekem.

Tajný deník: 1075 - pátá část

Jorchen Kierke

3. traven 1075

Trřicřtvřtř hodiny po půlnoci pojedli jsme něco zásob a domluvili se, že s drakem se přímo poměřit nemůžeme. Otakáro Vesta navrhl, že je schopen připravit bombu. Sice poměrně primitivní, řeklo by se špinavou, ale bomba by to byla. Vysypali jsme tedy pytel, který kdysi patřil padlému Rudgessonovi, a Vesta do něj nacpal různé bahnitě směsi ze své již velmi se vyprazdňující alchymistické truhly. Samozřejmě musel suroviny i míchat, vařit a

všelijak plácát dohromady. Výrobek korunoval železnou bombičkou od Obura a dlouhou zápalnou šňůrou. Produkt byl nazván modelem Otis Železný, kteréžto označení plně vystihovalo jeho vzhled i předpokládaný účinek. Potom si utřel čelo a řekl, že je Otise Železného třeba nechat zamřít a uzrát, takže se šlo spát s tím, že ráno bývá moudřejší večera.

Budíček něco před jedenáctou. Krásný den. Otise bere Hadriger, aby se s ním lépe seznámil. Plížíme se k Puklině. Takřka nadosah vysíláme stále ještě neviditelné průzkumníky obhlédnout situaci. Stanoven plán. Worrel Sovák zapálí Otise Železného. Zarn Hadriger Worrela s hořícím Otisem v náruči teleportuje za záda draka, Worrel umístí výbušninu a okamžitě se teleportuje zpátky. Drak vybuchne. Pokud to přežije, což by nemusel, zaútočíme.

Zarn Hadriger s Worrelem se přesunuli na okraj Pukliny. Worrel zapálil šňůru. Zarn Hadriger se mocně nadechl, rozepjal paže, vyřkl magickou formuli a... nic. Worrel s nevyslovenou otázkou vytřeštil oči na svého elfího přítele, objímající přitom Otise Železného, jehož prskající rychle se krátící doutnák syčel jasným plamenem. Ti zbylí, když jim došlo, co se stalo, otočili se na patě a dali se na bezhlavý úprk.

Mlčky Nurnští dřepěli usazení ve strážním postu a čekali na výbuch jako na smilování. Žádná detonace se však neozvala. Potom něco zarachotilo u vchodu, byl to neviditelný Babrak Teufel. A ten kroll řekl: "Kluci, nevyšlo to". Za chvíli dorazil i zbytek úderné skupinky. Zarn Hadriger rozpačitě přinesl poselství, že vinou nepředstavitelných výbojů Otis Železný nedostál svému úkolu a že bude tedy třeba plán zopakovat. Ukázalo se, že Otis Železný nejen že nedostál svému úkolu, ale jevil známky značného poškození. Měl úplně utržený a do půli vyhořelý doutnák. Vyslal jsem Babraka zpátky k Puklině, aby sledoval dění, obzvláště počínání gnómovo. Otakáro Vesta musel Otise, nástroj odplaty, uvést opět do funkčního stavu, tedy provést odbornou repasi. Tím pádem bylo všem zřejmé, že jsme dnešní možnost projít branou promamili, a další a poslední nastane za čtyři dny. Domluven plán, že nezávisle na tom, zda se brána uzavře či nikoli, přesto se pokusíme likvidaci draka zopakovat. Odpal provede Zarn a Worrel podá svědectví. Vrátil se Babrak a potvrdil, že gnóm z Brány skutečně vylezl, a ta se zavřela, až když kolohnát zmizel uvnitř dolu. Odpal bude proveden zítra za rozbrěsku. Rozdělil jsem hlídky a morálně

zdecimované mužstvo šlo spát.

4. traven 1075

Nevlídné probuzení v sedm hodin. Mlhavo, slunce skryté za šedivou dekou, ale nepříš. Nálada je mrazivá, mlčenlivá. Babrak řekl, že zoufalá situace si žádá zoufalých řešení, a Zarn Hadriger dal Vestovi na pamětnou, že nepřijímá rozkazy od nikoho, kdo má mň než sto padesát coulů. S Babrakem souhlasím a Zarna chápu - Otakáro mu včerejší neúspěch dává pěkně sežrat. Jerome Skuld se najednou ošil a pravil, že včera viděl draka odletět. Muselo to být během hlídky, ale vzhledem k tomu, že byla v noci černočerná tma, vyhodnotil jsem informaci jako zapříčiněnou smrtelnými obavami, tudíž nerelevantní. Pokud se ještě šel někam nažrat, už je jistě zpátky.

V půl osmé vyrazil Zarn Hadriger s Otisem v pinglu, následován Worrelem. Za těmi dvěma vyslal jsem ještě Babraka, aby podal svědectví. To pro jistotu, že by se Zarn s Worrelem opět prohodili, a Worrel Sovák by tedy žádné nepodal.

V deset hodin zaslechli jsme vzdálenou detonaci a nedlouho poté kroll Babrak předal svědectví ve smyslu, že to vyšlo, ale žije. Ukázalo se, že žijí všichni, tedy i drak. Sice mu exploze utrhla nohu a kus křídla, ale je třeba jej dorazit. Nastala chvíle pro zoufalé řešení. Sestavil jsem z mužů rojnici a nařídil vytáhnout střelné zbraně. Babrak postaven v bezpečné vzdálenosti na ocace, aby v případě, že se něco zvrtně, podal svědectví.

Rojnice vtrhla do Pukliny. V dále blízko Brány zřetelně rozpoznáno očouzené místo detonace, a to i nebýt přítomnosti ztěžka dýchajícího zraněného zvířete. Okamžitě, co drak zaregistroval blížící se nebezpečí, vyhrkl oblak ohně, jenž se však vzhledem k vzdálenosti úplně minul účinkem. Potom zařval a na třech zbylých nohách vyběhl do boje na život a na smrt. Zahájena palba. Oburovi se zasekla kuše a Cindren nabil zlomený šíp. Asi mu někdo v noci šlápl na toulec. I přes tyto nepříjemnosti byla střelba velmi účinná, navíc se do boje přidali i zhmotnivší se kouzelníci. Babrak bedlivě sledoval situaci, aby mohl podat svědectví, ale svědectví naštěstí nebylo třeba. Drak byl Otisovým výbuchem pošramocen tak zle, že ani nestihl doběhnout a zemřel cestou.

Nad dračí mrtvolou proběhla rychlá rozprava. Babrak vyslán pro Rebenuka, aby vybral nějakou luxusnější ubikaci, kde bychom zbudovali hlavní stan. Rebenuk zvolil nějakou sněmovní

prostoru uvnitř jeskyně. Objevena hromada zlata, kterou dobyvatelé ještě nestačili odvléct. Otakáro Vesta s Oburem pověřeni během následujících dní připravit vše nezbytné pro vstup branou a pro odnesení kořisti. Provedena zběžná prohlídka okolí a zabezpečovací práce. Rozhodnuto, že pro účely alchymistické bude provedeno vyvrhnutí dračí mršiny. Otakáro jmenuje kýžené orgány a já rozdělují práce. Jedná se o jazyk, oči, srdce, játra a žlučník. Pro účely pitvy od Rebenuka vyžádána pila a sekery.

V devět hodin večer po pitvě, která byla spíše dolováním než řezničinou, předány orgány alchymistovi Vestovi, aby je mohl odborně zpracovat. Pouze žlučník znehodnocen, poněvadž byl nedopatřením prořiznut pilou. Ochotník Malwe určil drakovi ocas a řekl, že jej připraví k pozdní večeři.

Musím říct, že pečený dračí ocas je skutečně výtečný. Nevím, nakolik je to způsobeno tím dlouhodobým strádáním posledních týdnů, ale musím říci, že maso z ještěřihého chvostu je velmi jemné a zajímavě chutné. Ocas byl mužstvem doslova zbudnut na posezení.

6. traven 1075

Včera byl vyhlášen volný režim k načerpání sil. Malwe se staral o vaření jídla z dračího masa a alchymisté se věnovali zpracování a zhodnocování vybraných ještěřích orgánů. Také jsme objevili Zelenin přibýtek. S Babrakem jsme v jejím domě roztopili pod kotlem vody a připravili lázeň. Chápal jsem jako symbolické, že špínu, která se na naše těla nalepila Zeleninou zradou, smyjeme v její vlastní vaně. Nařídil jsem tedy povinnou očistu a stanovil pořadí. Uvolnění a čistí, vyrabovali jsme dům té ženy. Vzal jsem si na památku její spodničku. Je nasáklá její omamnou vůní. Když zavřu oči a přivoním, mám pocit, že Zelena stojí vedle mne. Musím se přiznat, že tato trofej je pro mne cennější než všechno to zlato tam v poradním sále.

A taky jsem si konečně oholil bradu. Zarn Hadriger obětavě zapůjčil vlastní britvu, mýdlo, štetku a zrcátko každému, kdo si řekl. Myslím si, že ta očištění koupel přišla v pravý čas - vždyť zanedlouho možná vkročíme do Trindindolu!

Dnešní počasí bylo slunečné, ale chladné. Alchymisté připravili napytlovanou kořist i ostatní výrobky k použití. Zabalili jsme si batohy do pohotovostního stavu. A navečer kouzelníci zneviditelnili Nurnské. Pouze Obur, Cindren a Rebenuk zůstali v běžném stavu. Zda se tak stalo

selháním kouzla či odmítnutím jeho efektu, jsem si zapomněl poznamenat. Možná, že kouzelníci už prostě jenom neměli sil. Zítřka máme poslední možnost dostat se do Brány. Zítřka se tedy ukáže, nakolik je možné zoufalou situaci vyřešit zoufalým řešením.

Na Puklinu padla noc a okolní krajinu zalilo měsíční světlo.

7. traven 1075

Ráno došlo skrze mozky kouzelníků k zneviditelnění zbytku Nurnské družiny. Na černého Obura se také dostalo.

Plán: srotit se u Brány, vyčkat prostupu elementála. Poté vstoupit v úchopu za ruce, nalézt úkryt. Al-Rahem s Jeromem Skuldem provést průzkum nepřátelského území s důrazem na nalezení panny Frivaé. Jádru družiny v úkrytu vyčká příchodu tmavé noci.

Rebenuk oznámil, že s námi nepůjde. S tím jsem počítal, stejně by nedostal na vybranou. Řekl, že půjde na sever do pralesů mezi divochy. Všiml jsem si, jak při slově “divoch” Jerome Skuld viditelně ožil.

Dle plánu vyčkali jsme v tichosti příchodu elementála. Dostavil se přesně na čas. Zvláštní věc - v oblasti hliněné hrudi se mu začala vzdouvat hlína, on do toho místa sáhl hliněnou pazourou a vytáhl svítící kámen. Prostě do sebe hrál jako do prejtů. Obur sykl, že to je šajnunk jako blázen. Tedy nezvykle silný svit toho kamene. A elementál zářící azurion pokladl do nějakého důlku vedle Brány. Všiml jsem si, jak mezi sloupy probleskují blesky. Alespoň tak mi to připadalo. Taková silná modrá záře. Azurion v důlku se rozpadl v prach a elementál zmizel v Bráně. Chvilí po něm vstoupili jsme husím pochodem, držíce se za ruce, také. Ucítil jsem, jak ztrácím půdu pod nohama, a byl jsem oslepen září. Veden šestým smyslem, nalezl jsem opět pevnou zem. Museli jsme projít na druhou stranu, což dokladovala prudká změna teploty. Teplo. Octli jsme se v místnosti podivného tvaru, z níž vedla chodba. Na stropě užasle pozorovali jsme prapodivnou průhlednou trubici, jíž šlehaly modré výboje. Něco takového jsem nikdy neviděl. Průhledná světélkující aorta. Stěny i podlaha jakoby polity glazurou bez smítka prachu.

Na kouzelníky padla taková tíseň, že odmítli jít dále. Elfy se mi podařilo přemluvit, ale u zatvrzelého Babraka jsem se musel uchýlit k vyhrožování, což někteří kverulanti nesli s neskryvanou nelibostí. Co jsem měl ale s tím

kolohnátem dělat? Až krajní řešení - pohružka rozbitím huby, s ním hnula a krollisko se postavilo na ocas družiny. Rebélie, zdálo se, byla zažehnána. Sledovali jsme modří sršící aortu, která vedla místnostmi a chodbami a odbočkami. Objevena obrovská prostora, před kterou alchymista Vesta odtušil, že cítí šílenou koncentraci magenergie. V údešu jsme se zastavili. Otakáro opatrně položil Otise Železného na zem a vydal se na průzkum. Po návratu ponuře pravil, že nastal čas rozhodnutí a činů.

Otakáro Vesta užaslým posluchačům nastínil apokalyptický předobraz obrovské místnosti, kterou vedou aorty. Uprostřed z cévního shluku k zemi klesá šroubovitá žíla, připomínající zkroucenou trubici destilačního chladiče. A tam v září modrého světla levitují a víří azuriony. Nad prostorem dohlíží dva elementálové, malý a velký. A dvanáctero stráží dohlíží nad pracovníky - dětmi a ženami strkajícími kleštěmi do středového víru další kameny a vytahujícími je nabitě ven. Nabité azuriony končí v truhlicích kolem. Dělníci Brány potom naplněné truhly lifrují chodbou pryč. Truhly jsou také černé, stejně jako strážci dílny.

Cindren řekl, že jsme se ocitli v Al-Drebekainu. Al-Drebekain je svěrač magie. Kvůli svěrači magie prý přišli skřeti do Trindindolu. A Obur zasyčel, že mezi těmi dětmi je nejspíš jeho syn. Ten Čabaj. Malý Čabaj, kalič azurionů. Přiznal jsem se Cindrenovi, že jsem se poněkud utopil v informacích. Vysvětlil mi tedy, že se říká, že Iriu Váhes, bájný trindindolský hvozd, vyrostl za jediný pouhopouhý den. A to, jak vznikl, bylo právě díky svěrači. A svěrač nabíjel i legendární Brány. Kalvoerm Sakratas se snaží ty dávné časy vrátit. Cindrenovi zaplály v očích podivné plamínky, když řekl, že svěrač magie je v Trindindolu uložený, ale nepoužívá se. Musím říci, že toto už je úplně mimo mé chápání. Zapisuji věty jak tečou, ale nerozumím jim. Svěrač je prý věc, jejíž ovládání leží mimo dosah moci lidí. A my jsme se dle Cindreana octli zřejmě tady. Ve Váles Dimoriel. Přičemž platí, že Váles Dimoriel s Iriu Váhes mají společný, respektive totožný zdroj energie. A potom Cindren odtušil, že svěrač se z Trindindolu neztratil, ale zmizel. Jediné, co jsem z přivalu slov pochopil já, je to, že bych v dalších poznámkách měl svěrač psát s velkým S. Svěrač je totiž něco, co s malým s prostě psát nejde. A Cindren s děsivým klidem dodal, že Svěrač rozhodně není nějaká kovárna. Je to cosi, co je třeba zničit. “Každopádně zničit!”, zopakoval Trindindolan, “Určitě ano”. A ještě řekl divnou věc, tedy že jestli tohle zničíme, tak já, Jorchen Kierke,

buď sedět s radou u jednoho stolu. A nebylo pochyb, že miní Radu Trindindolu.

Nejsem blbec. Každé malé dítě ví, že lidem i neurozeným je přístup k Radě zakázán. A mezi urozenými pouze vybraní Dlouhověci mohou mít tu čest. A kdo je ten Cindren? Obyčejný voják. Jeho zvláštní poznámku jsem nekomentoval a bral ji jako plácnutí do vody, které mělo podnítit naši loajalitu k Trindindolu ve vypjaté chvíli. Přesto jsem si dobře všiml zkrivených grimas některých souputníků. Ale ti vnímavější by si už mohli dávno všimnout, že moji loajalitu k Trindindolu nikdo podněcovat nemusí.

Toto si žádalo poradu, zejména za přítomnosti Trindindolana Hadrigerna. Nebylo však času nazbyt. Cítil jsem se velmi nejistý a potřeboval jsem se jednoznačně rozhodnout. Přiznávám, že jsem byl vývojem situace zaskočen.

Zarn Hadrigern pravil, že to všechno je hrozně čerstvé. Je třeba tu věc zničit, ale nějak bezpečně. To znamená, že je třeba se stáhnout do bezpečí. Cindren namítl, a jevil se být poměrně jistý v kramflecích, že se Svěrač nerozpadne náraz, ale bude se rozpadat v delším čase. Nazval to časem rozpadu. A slíbil, že nás zatím odvede do bezpečí, že určitě najde nějaký bezpečný úkryt, kde explozi Svěrače přechkáme.

Vyslal jsem ochotníka Malweho, civilistu, který se s námi táhne od Malykova katafalku, na rychlý průzkum, zda mezi civilisty v prostoru není Frivaé, a zatím jsem nechal ostatní družiníky vyjevit názory na věc.

Otakáro Vesta řekl stručně a jasně: připlížit se, zaútočit, zabít. Odvést zajatce. Vyhodit roury do luftu.

Zarn Hadrigern byl také stručný: pobít obranu kolem Svěrače. Svěrač zničit. Svěrač vybuchne.

Na další se nedostalo. Přichvátal Malwe a procedil alarmující zvěst, že se blíží elementál se strážnými. Zmlkli jsme, stáhli se do slepé chodby a vyčkávali. Prošli kolem a mířili zřejmě k Bráně do Pukliny. Elementál, plus skřet a člověk. Skřet si ledabyle pohazoval s azurionem. Jen co zašli za roh, přerušená debata pokračovala.

Dwany Růžička navrhl, že by nejdříve provedl průzkum přilehlých prostor a potom by

provedl Otakárův plán.

Ochotník Malwe pravil, že Frivaé tam být může, ale také nemusí. Z toho jsem pochopil, že ji mezi dělníky neviděl. Opatrnicky navrhl, že být po jeho, tak by tady počkal do noci, jak se to tady vyvine. Netuším přesně, co tady v chodbách Svěrače tou nocí myslel.

Kroll Babrak zavrtěl hlavou, že s tím nesouhlasí. Vymlátit to tady. Vyspat se. Potom uvidíme, co dál. Takový byl jeho náhled na věc.

Al-Rahem zastával názor, že nejprve je třeba lapit doprovod elementála, to jest ty dva, co kolem nás prošli před chvílí. Potom je vyslechnout, a potom použít hrubou sílu. Pobít, odpálit.

Jerome Skuld zastával podobný názor: přepadnout doprovod elementála, potom podstoupit zneviditelnění stran kouzelníků. Následně hledat cestu. “Pak se můžem vrátit zničit trubky”, řekl Skuld, “A pobít je. Kdo přežije, přežije...”.

Rozhodl jsem se tedy pro útok do prostory a zničení Svěrače. Požádal jsem Otakára, ať vybalí ty rachejtle, co máme, ale druzi mne počastovali výtkami, že palba na dálku je nebezpečná zejména kvůli civilistům. Netajím se tím, že více než bezpečí civilistů leží mi na srdci bezpečí Nurnských. Respektive, abych byl přesný, civilisté mi na srdci neleží vůbec. Ale musel jsem ustoupit tlaku hlasů a nařídil jsem útok muže proti muži. Vtrhneme dovnitř a rozlijeme se do střelecké lajny. V zádech ponechal jsem pouze kouzelníky, protože se očekával příchod vracejícího se elementálova doprovodu. Kroll Babrak se holedbal, že si s nimi hravě poradí a očekávaný útok do zad odvrátí. Přesto jsem mu kladl na srdce, že pokud si s nimi náhodou neporadí, musí alespoň hlasitě křičet.

Dle plánu vpadli jsme do prostory, rozvili řadu a zahájili palbu. Obur zarval: “Čabaji, ke mně!”. Nepřátelé byli očividně překvapeni a než se stačili nějak zformovat, jednotlivci počali se stahovat k únikovým chodbám. Nastal zmatek, dělníci Svěrače pobíhali sem a tam. A do toho stěnami otrásala ozvěna Oburova řvaní, jímž oznamoval, že jeho žena se jmenuje Baryna. Řval jsem také jedno jméno, Frivaé Gwardit. To pro případ, že by dívka přeci jen mezi dělníky byla. Nevím, co jsem tím chtěl docílit, vyšlo to ze mně nějak podvědomě. Několik strážců padlo a ti zbylí rozhodli se pro bezhlavý úprk. Otakáro Vesta se odpojil z řady a doběhl pro Otise

Železného. Ve chvíli, kdy s pytle probíhal ke Svěrači, Al-Rahem s Malwem se odpojili z formace a jali se stíhat některé z prchajících vojáků. A v tu chvíli byli jsme napadeni zezadu navrativším se elementálovým doprovodem.

To skřet s člověkem prošli obranou tvořenou oběma elfy a Babrakem. Ostraha týla neudělala vůbec nic, ani neupozornila na blížící se nebezpečí. Chlapi se prostě neviditelní přilepili ke zdi a koukali, co se bude dít. Linie se obrátila a střetla se s nepřáteli. Neměli šanci. Potom se ozvala děsivá detonace Otise Železného, která sice aortám Svěrače nepředpokládane vůbec neublížila, ale rozmetala azurionový vír pod chladičem.

Po výbuchu se Al-Rahem s Malwem vrátili brunátní vzteky. Síla výbuchu je k smrti vydělala. A Zam Hadrigern se nechal slyšet, že provést výbuch byla čirá zhovadilost. Dal průchod přívalu slov a díky němu jsem se dozvěděl několik novinek, které jsou pro mě velmi zajímavé.

Dle komisařova syna je Cindren Tiaoré. Býti Tiaoré, to znamená býti služebníkem řádu Mantra Magne, vykonavatelem jeho vůle. Pro Mantra Magne Svěrače představuje strašlivou věc, kterou je třeba zničit. Pro Cindredu prý ve vztahu k Řádu neexistuje otázka volby. On musí konat tak, jak mu Řád velí, a to za jakýchkoli podmínek, včetně vlastní mučednické oběti. Má tu výchovu v sobě. Elf Hadrigern narodil od Cindredu Mantra Magne neslouží. Není tedy Tiaoré, takovou výchovu v sobě nemá. Zam Hadrigern se přiznal, že dle jeho soudu výbuch Svěrače bude účinný na míle daleko. A co se týče odpalu, Cindren by byl ochoten slíbit cokoli, aby dostal své povinnosti. Z toho důvodu není možné Cindreduovi věřit. Přiznám se, že mě docela ta slova překvapila. A to jak svým obsahem, tak načasováním. Dosud jsem Cindreduovi věřil a neshledal jsem důvod pochybovat. Nicméně v otázce Trindindolu musím být obezřetný a nečinit ukvapených závěrů, jinak by mě to mohlo semlít. Už dříve jsem si všiml jakéhosi napětí mezi oběma trindindolskými elfy. Dosud jsem je však přičítal jistým společenským rozdílům, do nichž nejsem zasvěcen.

Děsí mne Kalvoerm Sakratas, děsí mne Svěrač. Děsí mne vrtkavost situací, kterým jsme vystaveni jako pimplata na divadle. Děsí mě pimplata, vybihající do hlediště. Pryč, pryč odsud, z těchto děsuplných míst! Ale kde leží prostory v okolí Svěrače? Jsme vůbec ještě v Kortosu? Jsme vůbec někde? Pověz mi, pověz, Worreli z Ostrova svobody!

Pověz i ty, Zarne z Říše slavíka! Jsem bezradný jako kašpárek s rolníčkami!

Ještě jedna věc se stala. V družině zahořela taková malá rebélie, jejímž účinkem byla smršť přímých i nepřímých výtek padajících na moji hlavu. Chvilku mi trvalo, než mi došlo, že prvopříčinou byl výbuch Otise Železného za ctihodnými zadky pánů Malweho a Al-Rahema, kterýžto výbuch je k smrti vydělil natolik, že svému nakumulovanému šoku dali průchod skrze různá prohlášení a výtky stran různých nesouvisejících věcí, z nichž vyjímám nepřístojné chování k civilistům, hraničnický fanatismus, nezáměrné o Frivaé Gwarditovu, a tak dále, a tak podobně.

Rozhodl jsem se, že jádro Nurnské družiny okamžitě poběží po stopách uprchlíků směrem, kde jsem tušil východ z těchto prokletých míst, tedy směrem, kterým nosiči odnášeli černé bedny. Na místě zůstanou pouze Worrel, Otakáro a Obur, z nichž jeden je nemocný, druhý zraněný a třetí černý, jehož řešení situace se zúžilo na hledání Baryny s Čabajem, a potom rebelanti Al-Rahem a Malwe, kteří evidentně rozumějí jemnocitným duším civilistů. Tito dva poslédně jmenovaní provedou výslech. Od výslechu dělníků jsem si mnoho nesliboval, ale byl jsem rád, že mi ti dva zmizí na čas z očí a nebudou rozhodující okamžiky brzdit výplody svých znavených mozků. Zejména Malweho názory případly mi v tuto chvíli velmi nebezpečné. Vždyť ten ochotník se nechal slyšet, že toto obludné podzemí vypadá jako taková útulná kouzelnická dílnička!

Také jsem se rozhodl, že až bude čas a prostor, skutečným veřejnou konfrontaci mezi oběma trindindolany, Cindreduem a Zarnem Hadrigernem. Ať se v plném světle ukáže, kde leží pravda.

Po prostoru bezprizorně pobíhali dělníci Svěrače. Úderná skupina, srotivše se do útočné formace, proběhla skrze zmatený hyb těl do chodby a poklusem jala se stíhat uprchlé strážné. Zarn Hadrigern poněkud zmínil tempo a s vysvětlením, že si musí upšoukávat z hlavy, dostal se na ocas. Cestou udýchaně vysvětlil, že tím upšoukáváním minil řízený a neškodný únik energie, jelikož je zlými účinky tohoto místa doslova přenabítý. Zakrátko střetli jsme se s dvěma čihajícími vojáky. Postříleli jsme je, Dwany řal a něco bouchlo. To Zam dal průchod magickému výboji. Potom řekl, že se možná brzy stane, že si na chvilku odběhne dohustit podtlak,

což jsem vnímal jako fakt a nebylo třeba to nikterak komentovat. A Babrak, netuším nakolik se jednalo o jev samovolný, se zviditelnil. Padlým v běhu dupli jsme na hlavy, to pro jistotu, a zanedlouho Nurnští vpadli do válcovitého prostoru zdánlivě bez východu.

Prostora byla osvětlená velkým množstvím luceren, po obvodu táhla se šestisáhová stezka jak nahoru, tak dolů. Směrem do hloubky dóm padal nějakých padesát sáhů, ale výška vzhůru se nedala vůbec odhadnout, jak byl komín nepředstavitelně vysoký. To ale nebylo důležité. Pozornost Nurnských upoutal zvuk třístíci se ozvěnou. Dupot nohou. A skutečně, dvě otáčky nad námi zjištěno osm prchajících strážných. Museli tedy cestou pobrat nějaké posily. Ale otáčku nad nimi překvapeně zmerčili jsme skupinu druhou, o poznání početnější a sestupující směrem dolů. Tedy, přesněji řečeno, řítili se proti nim. Bylo jich patnáct. A za nimi se kymácelo něco ohavného, strašného. Obluda, napůl člověk a od pasu dolů napůl plaz, máchající čtyřma rukama na všechny strany. A za přisěrou v odstupu krácel elf ve zdobené róbě, blyštící se ornamenty, a vedle něj žena taktéž v bílém. Ti dva připomínali svatební pár vycházející ze svatostánku, a v té ženě užasle poznali jsme Frivaé Gwarditovu. A žena zářila podivnou světléklující aurou.

Babraka vyslal jsem pro posily a hlavně tedy pro Otakára Vestu s rachejtlemi. A nezbylo než zahájit soustředěnou palbu na osmici nepřátel. Zam Hadrigern mocně zakouzluje a potom, tak jak již dříve avizoval, odběhl pryč. Strážci se zastavili a opětovali palbu. Poté, co Nurnští vyřídili střelce, zbytek mužů se otočil a vyběhl směrem k našemu palebnému postavení. Jenom okrajově jsem zaregistroval, že plazovitá obluda nenadále zmizela.

Vrátil se udýchaný Babrak s tím, že posily jsou na cestě, a po obeznámení se se situací navrhl, že provede čarodějný transfer k panně Frivaé a dívku zkontaktuje. Byl jsem tomu velmi rád, obzvláště po Babrakových profesních selháních z poslední doby by bylo dobré, kdyby se mu také něco podařilo. A potom se situace úplně zvrátila, protože ten inertní elf, krácející po boku Frivaé, vyštlkl rozkaz: “Na ně! A Sakratas je chce živý!”. Poslední slovo třístilo se ozvěnou a padalo dolů do černé hlubiny až na dně válcovitého dómu úplně zaniklo a útočníci řvali v bojovém šilenství a hnali se jako lavina tam, kde jsme stáli, stříleli z tenčících se zásob šípů a očekávali tvrdý střet. A z chodby se vyřítily posily, včele se zsinalým Vestou a Al-Rahemem. Hobit Otakáro vybalil rachejtle a odpálil do shluku nepřátel. A Babrak zmizel.

Dwany Růžička se dostal do kleští útočníků, já se Skuldem v ústupu pálili jsme, ale někteří skrze hobita prošli a mávali zbraněmi jako zfanatizovaní šilenci. Všiml jsem si Babraka, který se zhmotnil u Frivaé, ale záhy se sesul k zemi jako bez života. Pak jsem viděl někde hroučícího se Malweho, který snad ani nestihl tasit. A potom jsem dostal obrovskou mordu do lebky a rozmířil se mi svět, ten svět se vzdaloval v sevření černoty, až z něj byla nicotná tečka a potom zhasl.

A měl jsem sen. Ta černá nicoty, tot' nařasená opona na divadle a v jejím děleném středu objevila se rozmazaná tvář Malweho. A jeho bezústý obličej uvedl bezvýrazným vnitřním hlasem jedinému divákovi derniéru Štěstí. A potom vzrlo kolo, navijející šňůru, jež táhla těžké plachtovní na drátu, až hlediště otevřelo svůj chřtán a Malwe se rozplynul i s kolem a já, užaslý a ztichlý očekáváním, zaplaven byl namodralou září, která vycházela z jediného herce, věvodického kulisám vypíplaných detailů drebekainských trubek bzučících jak křídla hmyzů. Nebyl to on, ale ona, poznal jsem ji neomylně, ačkoli její tělo způli bylo tělem šupinatého plaza se čtyřmi pařáty a šesti nalitými vemeny. A jazyk měla rudý a rozeklaný a dštíla kouř, jenž linul se do přítmi sálu a rozpráhoval plachetky aurické šedi. Ale od pasu dolů počínaje doličkem pupku byla tou, jakou jsem ji znával z dřívějších dob. Alabastrově svědná Zelena, krotitelka pudů, čarodějka vlahých nocí, sladké děvčátko i chladná vražedkyně z drebekainských děr. Překrásná Zelena, dýchající živočišností a životem, tepající v modravých žilkách rýsujících se pod pružnou dívčí kůží té nezměněné poloviny, hladkou a holou až k prvním chmýrkům ohanbí, jež mne uhranulo, až nevnímám jsem šepot z budky nápořevdy. Ale ona vnímala a vědoma si hloubky dramatu a jeho zamýšlené kontaktnosti, vyskočila a v tom prudkém hybu protнула tu neviditelnou a tenkou blanku oddělující diváka a herce a byla vážně dobrá, tak dobrá, že přibíla mne vemenem, co jedním, celým šesterem svých šupinatých vemen a ukousla mi hlavu a sežmoulala a tu vyplivla. A už jsem byl ne vně, ale uvnitř toho nadějného kusu, a koulel jsem se na podestě prken jež jsou pro někoho světem a pocítil jsem závan skutečného štěstí, což zámyslem se stalo autorovým i výborného herce. Uzřel jsem tu zelenavou krásku jak vrací se do bzučivého světla kulis k mému beztělému zpocenému já. A zastaviv se svěťáčky tam vproštěd placu se zaslouženou pýchou popatřil jsem na diváka v zadní řadě jak vstává, já, já, aplauduje, jak vybihá a kvapně vzdaluje se. A na chodbě pak, bezhlavý a němý, narážejí do stěn z hladkých kazet a oblych rohů, do chladného

glazování důmyslných rour a tyčí, jež v celistvosti úchvatného propletence nemohl jsem do plnosti ocenit a vstřebat, když část mého já zůstala tam se Zelenou vzadu v nablýskaném lesku flitřů a modří světél a ve splnutí skutečného štěstí, vnímal jsem je dotykem a hladil jejich důmyslnou ladnost forem. A úchvatné ty tvary vedly mne bezpečně a jistě jako zbloudilého bezlebého zatoulance čarovného hvozdu, jehož stromy postaveny kouzlem za pouhopouhý jeden den! A nakonec, pak ucítil jsem vůni luk a mezi skrze rozervaný hrdla chřtán, tam za posledním ztopořeným stromem, za glazovaným trsem sítin zaslechl jsem přátelský a známý hlas. To šatnář Malwe loučil se a navlékl mi přes krk příšplášť, a jak vydal jsem se směrem domů, k městysu jenž ve šterbinách pukliny jest očím skryt, dostihl mne jeho milý dobrý hlas. Nechal jste tu bágl, pane! A dvě v nadhlavníku žhnula purpurová slunce a slavík, usadiv se na oblohu, rozpadl se v polétavý prach...

A ohlušen mlaskavými údery zvolna procítl jsem a spatřil rozmazanou tvář, kterak nade mnou se sklání a cosi křičí. Hlava mi třeštěla ozvuky ran a s každým úderem pocítil jsem prudkou bolest. Jak jsem přicházel k sobě, poznal jsem, že ležím na kamenné podlaže a na hrudi dřepí mi kdosi a divoce fackuje mě.

Byl to Otakáro Vesta, smál se a volal: “Vůdče!”. A když poznal, že se probírám, otočil se kamsi dozadu a zaječel: “Obure, jistíš to?”. Posadil jsem se. Tělo mne bolelo a hlava ještě víc. Po ochozu právě sestupoval Babrak a před ním kráčela žena, obestřená aurickou září. Frivaé! A po nepřátelích ani vidu ani slechu, jen kvapně pobíhání Nurnských a jakési přípravy.

Bylo třeba zorientovat se v situaci, tak jsem chvíli vyčkával a zíral. “Slečno Frivaé, slečno Frivaé! Pojd'te mezi nás!”, volal Vesta a divoce gestikuloval. Zarn Hadrigern pobízěl k rychlému postupu. Obur řval, že to musíme zničit. A komisařův syn na mě nasupeně houkl, ať vydám rozkaz, ať jsou ti slabí neseni silnými. Frivaé Gwarditová se ke mně sklonila a pravila, že on nás najde. Vůbec ničemu jsem nerozuměl. Teprve políček, udělený mi stran ctihodného trindindolana Hadrigerna, probudil mne zcela. Ne snad, že bych důvod okolního mumraje a situace chápal více, ale bylo jasné, že musím rozhodnout. O čemkoli a jakkoli, hlavně však rychle. Uchovat si důstojnost, nenechat se fackovat kdekým a jít. Kamkoli, ale jít. Co se stalo, zjistím později.

Řekl jsem tedy, že slečna Frivaé nám sdělí

svůj náhled na věc, co teď dělat. A ona se chopila slova a řekla, že musíme vypadnout. Sakratas je u Svěrače s tím ocasatým poloještěrem. Pověřil jsem tedy Otakára Vestu, který se zdál být zorientovaný v situaci, aby Nurnské vyvedl ven. A Frivaé na mě zakouzčila, tělem mi krátce projela divoká křeč, ale potom ze mě všechna omráčenost spadla.

Běželi jsme šroubovitou stezkou dolů do hlubiny, přičemž chvatný přesun doprovázel přívál slov. Frivaé křikla, že Al-Drebekein je poškozený a Sakratas poškozený Svěrač opravuje. Potom pravila, že mile nás nezachrání. Vesta udýchaně vyštlkl dotaz, jestli jsme už v Trindindolu. Elfka opětovala, že ne, že toto je Váles Dimoriel, ale myslím si, že mluvila z cesty. Potom Cindren zařval: “Stát!”. Ti, co běželi za ním, narazili a namačkali se na sebe jako prejt. Cindren měl v očích divný svit.

Rozhodl jsem se, že toto je pravá chvíle na provedení konfrontace mezi oběma trindindolskými elfy. Musím se přiznat, že konfrontace nedostála kýženého efektu vyjasnění skutečného vztahu mezi těmi dvěma, ale postavila mě do trapné situace, kdy na mě všichni civěli, co to zase chci za hlouposti. Shrum-li rozhovor elfů, pak nepřinesl nic víc, než následující: Cindren požadoval, že to musíme zkusit, tedy zřejmě odpal Svěrače. Také zopakoval obligátní větu, že není čas na půtky a že jeho děti v něj věří. Vesta položil doprovodnou otázku, kolik že má Cindren dětí, a ten odvětil, že žádné. Zarn Hadrigern pouze pravil, že Nurnští žádný Svěrač odpalovat nebudou a že je třeba odtud co nejrychleji zmizet. A Frivaé se přidala na Hadrigernovu stranu. Sice jsem si připadal jako naprostý chudák, ale jedno bylo jasné. Dva elfové ze tří chtějí pryč. Takže jsem požádal elfku, ať družinu co nejrychleji vyvede z drebekinských děr.

Zmatenou cestu popisovat netřeba. Ani Frivaé si očividně nebyla jistá tím, kudy nás má přesně vést. Všude místnosti, odbočky, chodby. Vše osvětleno sršivými výboji. Zahlédnut Sakratas, ještěr, taktéž rozpadlí elementálové. Zdálo se, že mají jiné starosti, takže s notnou dávkou štěstí pokračovali jsme nezpozorováni. Objevena jedna nefunkční brána, hledáme jinou. Zarn Hadrigern pomáhá Frivaé udržovat směr svými názory. Pomáhají i jiní, což není vždy ku prospěchu věci.

Musel jsem okřiknout Al-Rahema, aby se do rozhodování elfů o správném směru nemíchal. Konkrétně jsem mu řekl, ať drží hubu. Urazil se. Po nějakém čase objevili jsme aktivní bránu ven,

strážnou již dobře známým ještěřím mutantem. Boji nebylo možné se vyhnout. Já jsem však z bitky musel prchnout, protože tváří v tvář tomu zjevení jsem si teprve uvědomil, že se mi šrámy táhnou po celém těle. Byl tam však Dwany Růžička, a ten se postavil neohroženě do čela a bil se jako lev. A kolem něj hvízдалy šípky palebné podpory. Ještěr padl do střikanců vlastního zeleného tepenného slizu. Na okraj musím poznamenat: ať je ten hobit jaký chce, je to pilíř družiny!

Nad bublajícím tělem zabitého mutantu se elf Cindren zase nechal slyšet, že je potřeba Svěrač odpálit. Dávám mu poslední šanci. Má směnu na to, aby Svěrač odpálil. K tomuto účelu vybaven je Oburovou rachejtí a Vestovou bombou. My projdeme ven a počkáme. Pokud se do směny nevrátí, Bránu zavfeme. Trindindolan souhlasil, převzal výbušniny a odběhl do tmy. A Nurnští vkročili do modré sršící aury a prošli Branou. Frivaé však obrátila a vykřikla nějaké zmatené věty: “Miláčku! Zemřete všichni! Zpátky! Moje láska!”. Evidentně zase upadla do nějakého transu. Worrela Sováka a Zarna Hadrigerna pověřil jsem tedy, ať dívku provedou Branou násilím. Pan Hadrigern ji drsně čapl za vlasy a Jerome Skuld se přidal a tlačil ji zezadu.

Na druhé straně nějaké rozvaliny. Šumný hvozď. Před námi nějaký překvapení skřeti. Překvapení jim z tváří nestačilo ani vyprchat, když padali mrtví k zemi. Prošli jsme všichni ven, jen Otakáro s jistým zpožděním. Udýchaně se přiznal, že se zdržel, protože Cindren se vrátil pro šňůru. Šňůra je odborný výraz pro doutnák.

Teprve teď jsme se mohli věnovat zevrubně prohlídce nejbližšího okolí. Všude kolem prastaré věkovité rozvaliny nějakého města, pohlčené pralesem. A my na nějakém náměstí ve svahu. Nějaká hmota se tu nakládá - objeveny vozíky s hlinou nějakou. A teplé, slunečné počasí. Obur pochválil, že vzduch je takový příjemně suchoteplý.

Frivaé při průchodu Branou omdlela. Chlapci ji tedy vyvlekli za vlasy. A teď se probrala, mlčí a drží se Zarna Hadrigerna. Ale prý je v pořádku.

Zajímavé je, že kolem leží mrtvolý skřetů. A potom někdo objevil elementála, který nakládá hmotu a také nějaké azuriony do jednoho z vozíků. Je však tupý, vůbec si nás nevyšmímá. Můžeme na něj dělat opičky, vůbec nereaguje. Ale radši se stahujeme stranou a neprovokujeme. Čekáme na Cindrena.

Uplynula smluvená doba a Cindren nikde. Frivaé se rozplakala. Dali jsme elfovi ještě nějaký čas, ale neobjevil se. Místo toho vylezli nějakí tři strážci. Zastřelili jsme je. Okamžitě potom poslal jsem Babraka se Skuldem vyjmout azuriony z důlků. Tedy zavřít Bránu. Zarn Hadrigern navrhl držet chvíli ticha za Cindredu. Přidal jsem se. Byla to, abych tak řekl, moje hraničnická povinnost.

Potom jsem se dotázal Vesty, co se vlastně tam dole v Al-Drebekeině stalo. Otakáro řekl, že nás z toho vysekal. Dwany Růžička stál jako žulový sloup a téměř nikdo skrze něj neprorazil. Nakonec ale dostal mordu a omdlel. Nepřátelé proběhli, jeden šel po Vestovi. Otakáro se rozhodl vzdát se nepříteli, ale potom došlo k nějakému výboji, snad ze strany Frivaé. A útočníka výbuch ochromil a Vesta prchl do chodeb a spojil se se Zarnem Hadrigernem. Potom se prý Obur s Cindrenem poprali. Cindren totiž vzal malého Čabaje jako rukojmí a Obura vydíral. Požadoval, aby do Svěrače odpálil rachejtli. Potom se ta situace tam nějak uklidnila a všichni vyrazili zpátky k zbytku Nurnských. Dorazili strážce a profackovali omdlelé. “A Frivaé normálně ožila”, řekl Vesta. Takže ta situace musela být hodně vypjatá, ale nakonec všechno dopadlo dobře. Jsou to výteční chlapci, ti Nurnští, když jde do tuhého. A jak se dokáží semknout! Radost pohledět!

Elementál čapl naložený vozík za ojku a mrtvo a ticho šumného hvozdu znesvětilo skřipání špatně namazaného kola. Tupý tvor z kamení a hlíny došel k vychládající Bráně, narazil. Neprošel. Potom pustil vozík a bezduše odkráčel do hloubi lesa.

UŽ VŮBEC NEPLÁČU...

*Už vůbec nepláču... kruté však raněn
žal dávám najevo šhubáním ramen
trochu jak z divadla loutkové pimprle
částečně živoucne, částečně umrlé...
Bezduše proplouvám výrony děje...
Lesk v očích vyhasl, hlas se mi chvěje
údy mám traslavé... Psychicky znavený
kottám své repliky a škubu ramený...
Hlavou se mihají podivné běsy...
už vůbec nepláču... a to mě děsí...*

Podrobněji prozkoumali jsme Bránu. Sestává ze dvou nyní neaktivních oblouků a tří rozbitých. Rozbili je buďto vandalové nebo nějaký výbuch, ale muselo to být hodně dávno. Nejsme jednotní v tom, zda se jedná o Váles Dimoriel či snad Euferial. Klíčem k rozluštění záhady může být jedině

Frivaé Gwarditová.

V první řadě bylo třeba ošetřit nejvážnější šrámy. Sám jsem na tom nebyl nejlépe a musil jsem požádat Frivaé o pomoc. Rozdělala nějaké léčivé masti a potřela mi jizvy. Její dotyk byl frigidním dotykem leklé ryby. Ale účinným.

Na Vestův návrh se Nurnští konečně panně Frivaé jeden po druhém představili. Konečně jsem měl možnost pořádně si tu ženu prohlédnout. Dobře vědom si jejího skutečného věku, překvapilo mě, že skutečně vypadá ani ne na třicet let. A silně opaleskuje. Obur to opsal myslím si trefně, když řekl, že doslova svítí okolo tkáně. A je taková celá nazdobená. Al-Rahem jí za družinu předal dar - šminky, co jsme ukořistili po té příšerné Šáři z Burtan-Bašova statku.

Frivaé se přiznala, že o Nurnské družině už nemálo slyšela. Její dobrý bratr Rien býval členem společenstva. Býval, ale už zemřel. O Rienu Gwarditovi toho vím hodně, napsal jsem o něm vědeckou práci. Cítil jsem povinnost elfku na pojednání “Rien Gwardit: elfí velikán a vizionář” upozornit.

K místu, na kterém jsme se octlí po průchodu Svěračem, sdělila následující. Zbytky bran se nacházejí na spoustě míst světa. Ale nejsou již funkční. A toto místo, to není určitě Váles Dimoriel. Váles Dimoriel je roztroušené místo, jedním z jeho fragmentů je Puklina. Toto místo se jmenuje Euferial. Tak tedy Euferial! Jsme pryč z Kortosu!

Důležité bylo zjistit, kde se nachází zulharadská armáda a jakou invazi plánuje. Elfka začala upadat zase do nějakého letargického stavu, když vzpomněla na Sakratase. Bylo patrné, jak se myšlenky v její hlavě jen melou. Žena pravila, že Sakratas prý hrozně rád mluví. Vyprávěl jí o svých plánech. Sakratas je elf. “Přeživší zrádce”, odušila Frivaé. A zulharadská armáda je v Zulharadu. Připravená na invazi z Kortosu. Už mi zase nebylo jasné, kdo tady vlastně koho napadá. Stejný dojem jsem měl už několikrát v minulosti. Možná, že to nevědí ani aktéři sami. A elfka ještě řekla, že Zulharad je obrovská země, táhnoucí se na jihovýchod. Sestává z několika provincií. Je to taková říše. A daleko na jihu říše leží hlavní město jménem Zulharad. Zulharad'ané využívají nemrtvé. Je to prý divná kultura. Kortos žil pod jhem Zulharadu celých sto let. A potom Frivaé řekla divnou věc, totiž že si zachovali kulturu a byli vybráni. Vybrání Amon-Súrem po

epidemii bílé nemoci. Tak teď opravdu nerozumím. Kdo si zachoval kulturu? Zulharad'ané tu svoji údajně divnou, nebo Kortosané tu svoji? A kdo byl vybrán? A proč? A co s tím má co dočinění bílá nemoc? Myslil jsem dříve, že byla zavlečena z Divokého Damburu trpaslíky. Čím více informací, tím více otázek vyvstává. A nedostává se těch, kdo by na ně dokázali jednoznačně odpovědět. Dost možná, že jednoznačné odpovědi ani neexistují. Na každý pád dle panny Frivaé se kortosská armáda sbírá na východním pobřeží Kortosu a hotoví se k invazi. Byla vyhlášena všeobecná mobilisace. Samaři té invazi říkají “Cesta domů”. Na cestu domů měl kortosské vyprovodit samotný Amon-Súr. Tedy Sakratas. A ti černí pochopové, které jsme viděli ve Svěrači, to jsou Sakratasovi muži. Osobní garda. Jsou to jediná lidé, kteří znají Sakratasovu skutečnou totožnost. A celé se to prý děje proto, že Sakratas se chce vrátit do Entolorainu. Chce zpátky prapřirodní místo. Začal jsem se cítit zmatený jako jelen dvanáctérák.

Frivaé Gwarditová rozejpala paže a jako v transu pokračovala dutým hlasem dále. Entolorain neměl pevné hranice. Byla to roztroušená praříše spojená Branami. Entolorain byl tedy rozplizlý, což je z dnešního chápání státosprávního uspořádání světa jaksi těžko uchopitelné. Ale bylo tomu tak. Entolorain byl tedy napájen Svěračem a propojen Branami. Sakratas zamýšlí dojít kamsi do středu. “Do Svěrače?”, namanula se celkem logická otázka. A následovala opět nejednoznačná odpověď: “Svěračů bylo vždycky víc”.

Nemělo cenu vyvozovat jakékoli závěry. Bylo třeba držet se při zemi a v první řadě dostat se někam, kde žijí úplně normální lidé. Všiml jsem si, že Zarn Hadrigern byl od události ve Svěrači jaksi uzavřen do sebe. A nesporný vliv na jeho stav ducha měl i přívál již zmíněných divných vět o Zulharadu, Kortosu a Entolorainu. Rozhodl jsem se, že pro blaho družiny bude mít podstatně větší význam, když zástupcem vůdce bude Otakáro Vesta. Víím, je to hobit. Ale ví co chce. Chce do civilizace a je si vědom, že zaplétání se do těchto elfských věcí je pro takové malé červy, jako jsme my, zhoubné. Ustanovil jsem jej tedy zástupcem vůdce. To není nic proti panu Hadrigernovi, jehož si nesmím vážit. Jeho čas přišel ve Svěrači a přijde v Trindindolu. Na obyčejné a praktické věci se drží hobit, který si v družině vydobyl jistě ostruhy, hodí podstatně více.

Sčítáním mužstva bylo zjištěno, že Obur sice vyvedl ze Svěrače malého Čabaj, ale manželku

tam zapomněl. Bohové s ní! A potom jsme nahodili torny na záda a vyrazili do pralesa průsekem, který dříve vytvořil gnóm. Malwe panně Frivaé půjčil mužské šaty a kus kůže, aby si stáhla vlasy. Drát se podrostem ve svatební róbě, to by brzo kráčela nahá. A to by nebylo důstojné a mohlo by vyjít najevo, kolik že jí je vlastně ve skutečnosti let. Malý Čabaj se začal shánět po mamince, ale mlčení mu bylo jedinou odpovědí.

Snažili jsme se držet severního směru, což však vůbec nebylo jednoduché, a navíc se jevílo i jako těžko kontrolovatelné. Vpředu šli muži s meči a klestili divoký podrost. Gnómovu stezku jsme opustili velmi záhy, protože jeho směr se od toho našeho značně lišil. Myslím si, že to tupé stvoření zamířilo na Zulharad. Cestou Frivaé, stále ještě opalizující všemi póry pokožky, nezavřela pusou. Dozvěděli jsme se třeba, že Zelena byla zákeřná. Frivaé to opsala tak, že Zelenina duše a charakter se občas neodrážely v jejím obličejí. Vzpomínka na Zelenu připomněla mi, že jsem slíbil, že Zelenin obraz po opuštění Kortosu vyvoláme z azurionu. Řekl jsem to druhým a těšil se na večer jako malé dítě. Ale do večera bylo ještě daleko a Frivaé Gwarditová švitořila a švitořila. Třeba o tom, že Karabaš byl zulharadský pohunek. Byl zmanipulovaný a plnil v Kortosu roli zvěda. A Zulharad'ané toho pohunka vybavili maskou. Masku - to byl takový artefakt. A Ilandris, to je drak. Sakratas kdysi získal Ilandrise nějak pod svou moc. Legenda boje mezi nimi byla Sakratasem uměle vytvořená. Mlčky Nurnští naslouchali vyprávění té ženy a les se zdál být neprostupnějším a neprostupnějším.

Večer rozbit tábor u malé světliny. Potom po večeri Malwe vybalil víno, které našel na dně pinglu. A byla Zelena, kterou vyvolali jsme uprostřed světliny. Vyvolavačem ustanoven Babrak. A kolovalo víno a také Zelenina spodnice, aby vnímat mohli jsme tu přízračnou krásku nejen očima, ale také čichem. A Zelena mlčky tančila kočičkapijemličko a kočičkasidrbzádíčka. Byl to hezký večer. Měl jsem pocit, jakoby Zeleninou krásou oživil les. V noci jsem měl oživlé sny.

8. traven 1075

Ráno. Bolest hlavy po Malweho víně. Zelena se nerozplynula, stále je s námi. Je to milé, ale co s ní? Podrost je tady všude ostrý a plný trnů - mohla by se nevratně poškodit.

Celý den ve znamení úmorného pochodu pralesem. Zelena kráčí přede mnou, jsem jí neblízku. Slehnutí větve na kůži způsobuje jí nekrvácějící, ale

také nikdy se nezhojící rány. Jestli to takhle půjde dále, zbyde z ní jenom nevábne torzo. Toho bych nerad byl svědkem. Ale nejsem schopen se jí zbavit, tak moc mne uhranula. Jsem pevně rozhodnut vláčet ji s sebou, dokud to půjde.

Střídáme se v prosekávání stezky. Objeveny také stopy nějakých ještěřů. K večeru zaslechl Dwany Růžička vzdálené rány. Možná dřevorubci. Snad. Navečer objeven zurčící potůček. Vhodné místo k přenocování.

9. traven 1075

Kořata z jeskyní, která s sebou vláčí Babrak s Al-Rahemem, jsou na tom zle. Zoufale a táhle kňučí a padá jim srst. Není čas ani odbornost nějak se jimi zabývat. Buď cestu do civilizace vydrží nebo ne.

Další úmorná cesta. Zelena stále trvá. Před polednem zase někdo zaslechl zvuky dřevařů. Rozhodli jsme se odchýlit ze směru a jít spíše za zvukem. Kde jsou dřevorubci, mohla by být i nějaká cesta. Kořatům teče z očí nějaký nažloutlý maz, zejména to Al-Rahemovo působí zuboženým dojmem. Těžce dýchá a knká. Zanedlouho objevena mýtina a tři dřevorubci v pilné práci.

Lesní dělníci vyděšeně zírají na to, co se vynořilo z hloubi hvozdu. Odraná skupina nurnských hrdlořezů, a v jejich středu nahá ženština jakási. Nedívím se jim, taky bych čuměl jako zjara být na jejich místě, obzvláště když ten s mečem vpředu houkl jejich směrem: “Buďte pozdraveni, dobří lidé”, a zašklebil se tak, až to nebylo hezké.

Ukázalo se, že jsme v Kasulu. Už jsem něco málo slyšel o tom kraji, a mnozí další také. To jméno vonělo civilizací. Lesní muži ukázali, kudy vede cesta a řekli, že ta nás dovede k mehajovým polím a vesnici jménem Teruba. Je tam prý i hospoda.

Opuštili jsme tedy mýtinu a po cestě zamířili k Terubě. S každým krokem přibývalo známek lidské činnosti a les pozvolna řídł. Frivaé řekla, že nahá osoba bude ve vsi nápadná. Měla pravdu. Obul jsem Zeleně boty a přes ramena přehodil plachtu proti dešti.

Terubský kraj. Přes cestu táhnoucí se palisáda, vlastně plot, ohraničující pozemek. A brána, hlídaná dvěma ozbrojenci v kasulských barvách. Vybavím-li si kasulský znak, pak jde o světlemodré

pole s černým pokosovým pruhem. Ozbrojení si vyžádali jakési průvodky. Po chvíli dohadování a za úplaty jsme je přemluvili, ale dostalo se nám upozornění, že sice máme volný pohyb, ale náš status je status takzvané “zatčených”. Po kortosské hysterii se subami toto bylo vysloveně směšné. Po několika hodinách pochodu mezi polnostmi, sestávajícími z keřků mehaje v úpravných řádkách, vynořila se na obzoru první vesnická stavení. Teruba.

Složení místního obyvatelstva vyznačuje se nezvykle značnou koncentrací krollů. Babrak viditelně ožil a je usměvavý a bodrý. Aby nám byl odejmut status zatčených, museli jsme veliteli místní posádky vysolit celých dvanáct set zlatých. Nebylo zbylí a byli jsme příliš unavení na to, s někým se handrkovat. Teď je náš status “průzkumník”. Na čerstvých glejtech se skví podpis: Velnar Běžec. Pěkně vykutálený chlapík, ten Běžec. A pořád okukuje Zelenu. Možná by za dvanáct set mohla být jeho.

Sehnali jsme léčitele skrzeva zvířata. Jmenuje se Klemen, takový tlustý ošoupaný dědula. Zpocený, plešatý, páchnoucí po kravách. Sešli jsme se s ním v hospodě u konečně pořádného jídla. Klemen pro změnu nemůže odtrhnout zrak od panny Frivaé. To tady nemají snad dostatek vlastních ženských? A nebo je tu tak vysoká koncentrace krollek, že by normální volnou ženštinu sotva pohledal? Děda Klemen vyjevili, že na kořata se musí pořádně podívat doma, kde má všechno potřebné. A to je dvanáct mil daleko. Takže Al-Rahem odstrčil talíř, sbalil kořata a následoval Klemena.

Do večera dřepěli Nurnští v hospodě. Kuchyně je tu dobrá, jídlo je vesnické, poctivé. Pokoje mají v Terubě čisté. Spíme po čtyřech.

11. traven 1075

Celý včerejší den čekali jsme na Al-Rahema a užívali si hospodského klidu. Assuaenec se vrátil až večer a jen s jedním kotětem. To druhé zemřelo cestou. Zda návštěva u Klemena zvířeti alespoň trochu pomohla netuším, ale moc živě se netváří. Co jsme tedy během včerejšího dne od krčmáře zjistili: je po válce. Když začala ta podivná zemětřesení, Kašgajci vletěli do Maghrebu. Co však mají Kašgajci a Maghreb společného s Kasulem, to netuším. Každopádně Kasulem ze západu proudilo, jak řekli místní, hodně materiálu. Jakého materiálu také nevím, ale asi šlo o potraviny a předměty denní potřeby, možná i zbraně. Válka musela být velmi krátká, možná šlo pouze o nějaký ostrý střet. Krčmář

totiž řekl, že je už rok po válce, což je v porovnání k tomu, kdy došlo k prvním zmínkám o zemětřasech divné. Každopádně cesty jsou prý nebezpečné.

Zelena se navíc včera pomalu začala rozpadat. Brzy už nebude. Cítím se smutný a osamělý. A o to více skleslejší cítím jsem se ráno, když se rozpadla úplně zůstala po ní jenom plachta, boty a nepříliš vábně vyhlížející blíže neurčitelná hmota na podlaze.

Dnes kolem desáté hodiny dopolední se otrásla země prudkými záchvěvy. Šlo o sérii tří mocných otřesů, doprovázených panikou vesnického obyvatelstva a poškozením několika budov. Frivaé se zachmuřenou tváří pravila, že krajan Cindren nejspíš nesplnil svoje poslání. Azuriony prý totiž byly nabíjeny ve Svěrači a odváženy na jih. Magie v nich měla nakrmit nějaký Bhút. “Bhút. Bal-Bhút”, řekla Frivaé, jako by mluvila o něčem běžném a samozřejmém, “Elementhalio země”. A vysvětlila dále, že ho Sakratasovi lidé nejspíš i nakrmili. “Zemětřesení doprovází Bhúta krmení”. Amon-Súr, tedy ten Sakratas, měl v plánu nakrmit toho Bhúta, aby zpustošil Zulharad. Aby potom ve zpustošeném Zulharadu mohl snáze rozvíjet válečné plány. Bal-Bhút je podle panny Frivaé praotec všech elementálů. No, od těch věcí raději ruce pryč!

Krajová zvláštnost: v hospodě tu hodně pijou. To samo o sobě zvláštní není, ale jedná se o pijáky mehaje s černými zuby. Ten mehaj, to je černý horký nápoj, po kterém nejsou opilí, ale svěží. Mehaj se tu pěstuje všude kolem.

Začali jsme se shánět po nějakém povoze. Batohy máme totiž poměrně těžké nepeněžní kořisti a nohy znavené úmornou cestou. Vozy k máni však v Terubě nejsou. Zato jsou tu neobvykle drzí lidé - jsou po mehaji asi tak svěží, až jsou drzí. Naplánovaná cesta: velké město Kanz. Tamtudy vede cesta na západ.

Taky se stala milá věc. Otakáro Vesta, můj nový zástupce, se v soukromém rozhovoru přimluvil za elfa Malweho, abych jej přijal za člena Nurnských. Zmíněný ochotník se s námi totiž táhne už od Malykova domu, ale jako běžný civilista bez práv a povinností. Ubezpečil jsem Vestu, že bych Malweho do družiny přijal, vždyť je to koneckonců elf, ale dotýčný dosud neprojevil pražádný zájem. Otakáro Vesta tedy nějak zařídil, že Malwe konečně zájem projevil a já jsem ho milerád přijal. Jsem rád, že počet civilistů klesl. Černý Obur s ufnukaným

Čabajem bohatě stačí.

Vyrazili jsme tedy směrem k horám, které obklopují Chabrukovy lány. Za horami leží Kanz a velká obchodní cesta. Cestou panna Frivaé, evidentně potěšená, že je jedinou ženou ve skupině a tudíž centrem pozornosti, vyprávěla příběhy a zkazky ze své domoviny. Dozvěděli jsme se například, že před dvaceti lety vpadli skřeti do Trindindolu. Ona sice říká, že přišli, ale jako ženská tomu nemůže rozumět. Prostě tam někdy v polovině šedesátých let vtrhli, což si vybavuji. Tento vpád byl vlastně příčinou, proč vznikly hraniční oddíly. U hraničního sboru jsem později sloužil a konal svaté dílo. V jednašedesátém bili jsme se hrdinně se skřety v oblasti Holé strže. Ale to už je jiný příběh. Skřeti tedy vtrhli do Trindindolu a zničili Bránu. Když Frivaé vyprávěla o Trindindolu, Zam Hadrigem vybalil trindindolskou šálu a omotal si ji kolem krku. Také to cítím. Takové příjemné mravenčení v zádech. Trindindol se blíží s každým krokem.

V horském průsmyku narazili Nurnští na opevněnou osadu. Předložené terubské dokumenty, dokladující naši průzkumnickou činnost, legalizují naši cestu dále. Průsmyk přešel v soutěsku, potom divoká říčka, padající po druhé straně hor do údolí. Kráčíme stezkou krollích nosičů mehaje. Navečer v dálce světla ubikací. Vojenský post obehnaný palisádou. Evidentně nějaké mehajové překladiště. Dokumenty z Teruby jsou jak kouzelný klíč. Otevírají všechny brány. Taky byly pěkně drahé, jen co je prava.

Říkají tady tomu “Pod tesákem”. Je tu i krčma a noclehárna. Společná cimra je dokonce prázdná. A ani se tu nepozastavují nad tím, že Frivaé pořád září. V žertu tomu zvláštnímu úkazu říkáme bahenní plynatost. Co se týče Frivaé - všiml jsem si, že kroll Babrak na ni žárí, respektive žárí na malého Vestu, který se kolem ní motá. Vesta se kolem ní ale motá pouze proto, že je zvědavý a má spoustu otravných otázek.

Co se týče Obura, už mi příliš nevdá, že se s námi táhne. Obur je trpaslík, a ne ledajaký. Je černý jak bota. Jde tedy o vzácný úkaz. V Trindindolu bychom ho mohli výhodně prodat. Myslím si, že zájem by byl.

12. traven 1075

Potřebujeme nutně vůz. Kanz leží podle mapy asi padesát mil daleko vzdušnou čarou. V nedaleké vesnici jménem Jefina jeden vůz na prodej

měli. Jak řekl Obur - byl to parádní vůz, který si už svoje projel. Tedy asi tak. A majitel navíc žádal nepřiměřenou peněžní náhradu. Nepomohlo ani smlouvání, ani vydírání nářky na téma žena a děti a jejich bezpečí. Takže Numští pěkně po svých pajdali dál k městu jménem Norbur.

13. traven 1075

Norburu dosaženo až kolem sedmé hodiny večerní. Ubytovali jsme se na smrt znavení v hospodě. Ale kotě, které vleče Babrak v batohu, tak to je na smrt skutečně. Když kočku v krčmě vybalil, ještě byla živá. Dýchala a třebala nožičkami. Ale zase ne tak moc. A ještě jedna poznámka o Babrakovi - ten kroll se po třetím korbelu piva svěřil, že je historik. Myslel to úplně vážně. Krolli učenc, historik. Já z toho chlapa jednou zatřepu nožičkami a na místě zcepením. Buď je ten kolohnát úplně pitomý a nebo se předvádí před Frivaé. Nejspíš ale obojí. Nesporně však sám sobě věří.

14. traven 1075

Do rána byla kočka pochopitelně mrtvá a koupili jsme konečně vůz. Vůz s dvěma koňmi. Babrak, který už nemá práci s kočkou, vylezl si na kozlík. Poslední živá šelma nalézá se v držení Otakára Vesty. Má ji, abych tak řekl, ve vestapytli. Je to nějaký vlastnoruční zateplený výtvar. Snad tam proudí i trocha vzduchu. Jsme my to ale učenci! Když se rozhlednu kolem, je to tu samý přírodopyspec a historik!

20. traven 1075

Cesta na voze byla už oproti chůzi pěší velmi příjemná. Do Kanzu dostavili jsme se patnáctého a tam napojili se na obchodní cestu a po ní zamířili ke Kostenci. A tohoto vytýčeného cíle dosaženo dnes! Gwendarron se nezadržitelně blíží! Co se týče přespávání, učinil jsem kompromis měkkých a tvrdých. Někdy přespáváme po hospodách, někdy v přírodě. To proto, aby smysly dobrodruha zůstaly čilé.

8. předradostiny 1075

Dnes prošla utmácená kortosská výprava branami nurnskými, hranice království překročeny před třemi dny přes Gergel. Dohodnuto, že v Liscannoru si před cestou do Trindindolu pořádně odpočineme. Nabídl jsem mužstvu k užívání svůj dům, další možnosti skýtá hospoda U hrocha.

Malwe se přiznal, že před dvěma dny měl narozeniny a úplně na to zapomněl. Takže všechny sezval na pitku, kterou uspořádá v liscannorské

krmě. Po polednách spatřili jsme panoramata stavení liscannorských. Musím říci, že mne ten pohled nebývale potěšil.

Tížila mne však strašlivá povinnost, povinnost vůdce, kterou jsem chtěl oddát co jen to bude možné. Povinnost oznámit smrt Gerlloda Moskyta jeho rodině. Jenomže ještě než povoz v tichosti a nepozorován dokodrcal k mému domu, byl objeven a obklopen liscannorskými dětmi, a odkudsi se vynořil i Zoltar Zemikosa. Řekl jsem chlapům, ať si v mém domě udělají maximální pohodlí a seskočil k Zemikosovi. A tam v ústraní musel jsem s pravdou ven.

Okamžiky, kdy jsme se se Zoltarem loudali k Moskytovici stavení, byly pro mne úděsné. Ani jsem netušil, kolik těch Moskytů vlastně je. Napočítal jsem aspoň pět dětí různého věku a tři dospělé ženy. Myslím, že ta stará paní Attrien pochopila ihned, o co se jedná, jen co jsem se objevil u dveří. Okamžitě zahнала děti někam do útrobu domu. A potom jsem to řekl. A Lilien Moskytová, Gerllodova vdova, se úplně zhroutila. Musím se přiznat, že nebýt Zoltara Zemikosa, buď bych se pozvracel nebo utekl někam do polí. Nejspíš ale obojí. Na tyhle věci prostě nejsem. A není snad ani divu. Velmi mi pomohl a o to více pomohl Moskytovici paničkám. V podstatě on to byl, který na sebe převzal většinu břemene a v pravý čas mi posunkem naznačil, kdy je záhodno zmizet. A za to jsem mu vděčný. A potom jsem pelášil domů a těšil se na to, až budu zase mezi svými.

S Nurnskými jsme se dohodli, že veškerou kořist sepíšeme a hodíme do sklepa, abychom do Trindindolu nepřijeli jako nějací kramáři z pouti. A že se hezky oblékne a ráno provedeme povinnou očistu těla u liscannorského rybníčku. Mydlit se mýdlem ve vodách rybníka jsem povolil a dokonce i navrhl - to si mohu dovolit, jsem přeci rybníkářem. Aspoň obecní brouzdaliště přispěje dobré a vznešené věci! Do večera třídili a spisovali jsme kořist movitou i nemovitou a navečer v hostinci U hrocha zapili Malweho zrození. Ale výprava tím neskončila. Čeká nás Trindindol, země zaslíbená. Pevně věřím ve vyjednávací a průvodcovské schopnosti Zarna Hadrigerna. Všiml jsem si, jak celou cestu od Euferialu byl nezvykle zamlklý a ponořený do vlastních úvah. Doufám, že není nemocný. Myslím, že se jen poctivě připravuje na svoji hvězdnou hodinu. Na velkou audienci trindindolskou!

9. předradostiny 1075

Na sraziště před hostincem U hrocha se dostavil i Zoltar Zemikosa. Jevl se značně nevyspale a pokladl podivný dotaz. Totiž jestli po zesnulém Gerllodovi Moskytovi, co zemřel během jarnu na moři, nezůstal náhodou nějaký předmět, nějaký symbol, co by se dal pohřbit. Měl na mysli jednu konkrétní věc, jakýsi prsten s hodinami a váhami. Ukázalo se, že se jedná o insignii smírčího soudce. Vzpomněl jsem si, že nějakou takovou věc jsem na soupisce zahlédl - a skutečně, na straně čtyři nalezl jsem zmíněný odkaz a poznámku, do které části mého sklepa byl artefakt uložen. Rozhodl jsem tedy o jeho vyřazení z družinového inventáře. Zemikosa vyjevil přání, jakožto organizátor, abychom se zúčastnili smutečního obřadu za Moskyta. Což znamenalo, že jsem musel plánovaný odjezd odložit na následující den odpoledne. Druzi se tedy odebrali do hospody.

Zoltar Zemikosa se u starosty Bolbucha domáhal odpovědi, kdože je vlastně současným liscannorským hrobníkem. Starosta se přiznal, že má strašný nepořádek v papírech a není schopen dohledat, kdo a zda vůbec někdo zmíněnou funkci zastává. Dwany Růžička řekl, že má pocit, že hrobníkem byl nějaký kroll. Operativně jako jeden muž nabídli Nurnští do služeb obce mozolnaté tlapy krollího učence Babraka, což starosta kvitoval s povděkem. Pravil, že je to jedno, kroll jako kroll, a odebral se s Babrakem na obecní krchov ukázat mu, kde má kopat.

Odpoledne zajel jsem s Vestou, Zemikosou a Babrakem na skok do Nurnu. Bylo třeba vyřešit Babrakovy nové šaty, nahlášení Moskytova úmrtí v pevnosti Agerr, Moskytův náhrobek a zakoupení druhého povozu do trindindolské karavany.

10. předradostiny 1075

Pohřeb se uskutečnil dopoledne. Smuteční průvod tradičně vyšel od hospody U hrocha, magického středobodu obce, aby zamířil na hřbitov a po obřadu se zase vrátil k malému pohoštění. Procesí vévodil Zoltar Zemikosa coby ceremoniář i nosič ostatku zároveň - ostatky zosobňovala dřevěná zdobená truhlička, v níž uložen byl prsten smírčího soudce. Za ceremoniářem kráčela nejbližší rodina v černém. Paní Attrien-matka, paní Lilien-vdova, paní Naria-sestra a šest dětí nejruznějšího věku a pro většinu přítomných i nejasných přibuzenských vztahů mezi sebou. Za nimi obřadně kráčeli dva vyslanci Agerské pevnosti, mlčenliví vojáci v parádních uniformách GKA s nablýskanými meči a modrým

praporcem, tím gwendarronským s hradbami a rybou. Samozřejmě nechyběl starosta Bolbuch, liscannořaně a Nurnští. Na hřbitově rozestoupili jsme se kolem jamky, vyhrabané Babrakem, do níž pietně uložen byl ostatek. Jamce vévodil hrubý žulový náhrobek s prostým textem ve zlatém písmu. A Bolbuch vedl řeč, v níž oslovil vážené pozůstalé, hrdiny, ostatní pozůstalé, zástupce armády a pravil, že zesnulý vždy nasazoval vlastní život pro životy nás ostatních. Pravil, abychom se zamyslili, kdo to vlastně byl. Než jsem se však stihl zamyslet, Bolbuch sám odpověděl, že drahý zesnulý byl čestný muž, otec, voják Gwendarronské královské armády, zářný příklad gwendarronských občanů a dobrodruha. Starosta řekl, nechť vzpomínka na nebožtíka nás živé vede k tomu, abychom byli lepšími a naši potomci následovali jeho světlého příkladu. Potom Zoltar Zemikosa uložil ostatek do kypré země a pravil: "Buď s bohy, příteli". Potom všichni postupně naházeli jsme na hrob hlínu. Byl to hezký obřad.

V půl třetí se Zarn Hadrigern konečně nechal umluvit, že s námi do Trindindolu tedy pojede. Asi jsem to v deníku zapomněl zmínit, ale posledních několik dní panovaly jisté obavy, že slouvný elf družinu nedoprovodí. Nevím, nakolik v jeho váhání hrálo roli, že jsem obměnil post zástupce vůdce, ale pevně věřím, že vliv tato nutná změna neměla žádný. Každopádně to není důležité, když elf nakonec přeci zůstane věrně při Nurnských. Nezastírám, že jsem byl šťastný. Bez Zarna Hadrigerna by dle mého názoru cesta pozbyla jakéhokoli smyslu a šance na úspěch. Z původní sestavy tak nechali jsme v Gwendarronu pouze nemocného Worrela a černého Obura s Čabajem. Trpaslík Obur zřejmě nějak vytušil, že by s ním v Trindindolu mohlo být nakládáno všelijak.

Vyjeli jsme dvěma krytými vozy. Cesta naplánována přes Gorgan na město Skaugin a dále přes almemarský Smogríl po almemarské stezce, jejíž malebnější část zbudovali trindindolští vězni pod dohledem hraničního sboru. Stavbě almemarské stezky, důležité obchodní tepny, jež se stala přelomovou historickou událostí, byl jsem coby hraničník přítomen a aktivně se na ní podílel.

23. předradostiny 1075

Z poměrně nevzrušivé dlouhé cesty poznamenal jsem si následující. Panna Frivaé se velmi zajímá o Bořimsko a jeho historii, a také o historii krollího národa. Elfka doslova prahne po vědění a všechno si zapisuje do takového tlustého deníku. Ohledně informací čerpání jsou zejména ukecaný Otakáro Vesta a kroll Babrak. Zajímavé a odlehčující

je, že panna Frivaé již není obklopena aurickou září, což si myslím je jediné dobře pro hladký průběh pouti. Sice nezáří, ale všiml jsem si, že občas je jí mizerně po zdravotní stránce. Zřejmě jde o podlomené zdraví z dreblineského lágru.

Dnes nocovali Nurnští v gorganské Adře.

6. poradostiny 1075

Skaugin. Taková divná ospalá díra na tak velké město. Je léto a krásné slunečné počasí. Zanedlouho překročíme hranici almemarskou.

10. poradostiny 1075

Dnes jsme dosáhli Smogrilu, hlavního města Almemaru. Smogríl je ohavné místo, jako almemarský rodák jsem to věděl už dříve, ale opět jsem si správnost vzpomínek potvrdil. Stále platí, že čím blíže Smogrilu se poutník ocitá, tím se zvyšuje koncentrace bláta a trpaslíků. Trpaslíky nemám rád. Znovu se mi ozivily nehezké vzpomínky z dětství. V noci se mi zdál děsuplný sen o tetách Hiltraud a Emke a celý jsem se zpotil hrůzou.

Ačkolivě jsem nabádal Frivaé, že by bylo záhodno obstarat si potřebné průjezdní dokumenty v trindindolské kanceláři, jež byla ve Smogrilu zbudována po otevření almemarské stezky, Frivaé tento můj celkem logický návrh zavrhl. Elfka si stála za tím, že bez dokumentů to půjde, pokud jde s námi. A také řekla, že by to stálo spoustu peněz a času. To je pravda. Je známé, že čekací doba na vyřízení žádosti o průjezd se pohybuje v řádu týdnů a není nikdy jisté, zda bude kladně vyřízena. Bez nároku na vrácení záloh, ovšem. Práce úředníků je velmi pečlivá, a tudíž drahá.

Smogríl se ale přeci jenom trochu změnil od doby, co jsem jím projížděl naposled. Město působí velmi přelidněné, a velkým dílem bezesporu vlivem obchodních karavan. Celý ten mumraj nejruznějších ras připomínal mi ten nejhorší kosmopolitní sen. Také je zřejmé, že město na obchodu značně bohatne, ovšem s tím, že expanze města není evidentně řízena. Do ostrého kontrastu jsou tak stavěny honosné stavby zbohatlíků v těsném sousedství příkrčených chatrčí chudiny. Babrak řekl, že je tady docela slušný frmol. Souhlasím. A frmol ještě umocňují, jak jsme záhy měli možnost vysledovat, jakási almemarské pomocné oddíly, které frmol organizují tak, že se stává ještě nepřehlednějším. O těch pomocných oddílech jsem nikdy dříve neslyšel, ale zřejmě jde o nějaký pokus zavést řád za levný peníz. Jak se neskonale těším, až

odtud vypadneme! Jak se těším na řád skutečný, trindindolský!

15. poradostiny 1075

Smogril jsme opustili okamžitě, co jen to bylo možné. Almemarská stezka, z této strany hranic úzká a plná výmolů, vedla nás neomylně k horám na obzoru. K Friuvannen, Stínovým horám, mé lásce! Celou cestu provázelo příšerné vedro. Žhnoucí slunce našťestí ale vysušilo bahno, takže se jelo určitě lépe, než by tomu bylo v čase lijáků. To by se stezka změnila v rozježděné bahnité koryto.

Po cestě míjeli jsme trpasličí cestáře, narychlo vyspravující četné výmoly ručně drceným štěrkem. Byla to nevděčná a nikdy nekončící práce. A ty všudypřítomné pomocné oddíly! Polovojenské skupiny plné aktivních, uřvaných a úplatných žoldáků! Pryč odtud! Pryč z tohoto hnusného kraje bláta a trpaslíků!

Poznámka na okraj: vozy kupců směrem k Trindindolu jedou plné, zpátky se vrací prázdné.

Dnes navečer ubytovali jsme se v osadě. Tedy - není to osada v pravém slova smyslu, spíš jde o takový tábor. Je rozložen v horském údolí a obklopen je vykáčenými holinami. Jedná se o zaprášenou bahnitou skrumáz stanů a křížených srubů. Přítomnost velké spousty vojáků. Většinou jde pochoptitelně o Almemarské. Zajímavé je, že jsou tu k vidění i vojáci ze sousedního Hamilkaru. Je to zajímavé, ale také hodně podivné. Tábor funguje jako jakési překladiště tovaru. A to jsem se ještě nezmínil o frontě, která k samotnému překladišti vede. Už tři míle před táborem míjeli jsme její konec, ale Frivaé řekla, že frontu předběhneme. Že to zařídí. Nebylo důvodu elfce nevěřit, i když dnes jí bylo obzvláště zle, až působila lehce letargickým dojmem.

Předjeli jsme frontu a minuli ono překladiště, jež se ukázalo být vlastně nějakou výkupnou kupeckého tovaru. To musí být nějaký nový pořádek, protože dříve bylo možné, samozřejmě s příslušnými povoleními, dojet až do trindindolského Cimrithu, kde byly sběrné dvory. Nicméně určitě má tento systém nějaký svůj prostý důvod a při troše zjišťování snadno bychom mu přišli na kloub. Jenomže nebyl čas a vozy nurnské karavany dokodrcaly k bytelné dřevěné bráně. Z přílehlého domu vyšli elfové! Trindindolané! Poznal jsem je hned podle modrošedých kabátců. Vojáci provedli důkladnou prohlídku vozů a Frivaé zatím odešla do posádkové budovy dojednat volný průjezd.

A vstoupili jsme do Trindindolu! Bylo to poznat už jen z toho, jak se almemarská stezka najednou jako kouzlem změnila. Už žádné výmoly a bláto. Pěkná stezka zpevněná kamennými deskami a lemovaná patníky. Bohům žel vzdáliti se z cesty a obdivovati almemarskou stezku z dálky nebylo nám dáno, protože to bylo přísně zakázáno. Na dodržování zákazu dávali bedlivý pozor dva všudypřítomní trindindolští vojáci, kteří byli u brány ke karavaně přiděleni. Průsmykem ve skalách po stezce klesla karavana do údolí, kde stál vojenský tábor.

Ukázalo se, že jde o párové překladiště k tomu tam na almemarské straně. Zboží z jedné na druhou stranu hranic je převáženo vojenskými potahy, které, jak se ve formanské hantýrce říká, jezdí takzvaná kolečka. Dále je už tovar do vnitřní země distribuován vlastní formanskou sítí. Pochopil jsem, že musela být zvýšena bezpečnostní opatření země a cizozemcům byl úplně omezen vstup. Až na nejnnutnější výjimky, jichž se Nurnští díky panně Frivaé stali součástí. Je nám tedy dáno pocítit štěstí kráčet po svaté zemi jako málokomu na celém širém světě. Nejsem si však zcela jist, zda mí druzi zmíněné výsady dostatečně docenují. Třeba takový Otakáro Vesta se chová jako utřzený ze řetězu a nepomáhají ani výtky mé a Zarna Hadrigerna, aby už konečně sklapl.

V táboře Frivaé opět něco asi hodinu zařizuje. Je nám kázáno zdržovati se kolem vozů, na což dohlíží přidělený doprovod. Tak sedíme na zemi a pozorujeme ruch okolí, zejména procesí udřených a mlčenlivých hobitů a trpaslíků, kteří vykládají a nakládají povozy a přenášejí těžký náklad. Elfové nás také pozorují. Jejich pohledy jsou různé. Štitivé, zaujaté, netečné, povýšené. Je to pochoptitelné, jsme víceméně jiní, odlišní. Někteří méně a někteří, bohům žel, více.

Otakáro Vesta se rozhodl, že bude šťourat do vosího hnízda, a oznámil vojákům, že potřebuje na záchod. Byl tedy eskortován do kadiboudy a pod přísným dozorem vykonal, co žádal. Dozoroval jej člověk, pro elfa taková práce není vhodná. Myslím, že šlo o hraničníka. Nejsem si ale úplně jistý a vyptávat jsem se nechtěl.

Potom karavana Nurnských vyrazila dále k jihu a minula osadu Cimrith. Otakáro se zase rozpovídal a kladl vojákům dotěrné dotazy na kdekoukoliv blbost. Potom jeden z elfů krátce zapředel hovor. Řekl, že časy se změnilý, ale není to tak zlé.

Doba je prý dobrá. A obloha se zatáhla a zkazilo se počasí.

V devět hodin večer dorážíme do tábora v lese, obehnaného palisádami. V místě je i něco na způsob hospody, taková jakoby vývařovna. Polní jídelna, řekla Frivaé. Nahlásili jsme počet strážníků. Máme nárok na jedno jídlo na osobu. Za polní kuchyní je hobit - za jednu porci složenou z luštěnin, masa a sýra si nárokuje deset zlatých. Frivaé nás zve. Kdyby tak neučinila, za pár dní by z družinových peněz nezbylo ani na slanou vodu.

16. poradostiny 1075

Cesta po bytelné stezce vede přes les. Je až nepřírozně vzrostlý a pravidelný. Po cestě minuli jsme dva podobné tábory. Žádný z nich nebyl pracovní. Navečer les stejně tak, jak se zjevil, tak skončil. Vysvětlím. Ten les nepřešel plynule do otevřené krajiny. Prostě najednou skončil. Jinak to skutečně ani opsat nejde. Myslím, že les byl ztopořen magicky.

A spíme v táboře, který ostatním táborům jako by z oka vypadl. A zase stejná vývařovna a zase stejný hobití kuchaf. Stejně jídlo, stejná cena. Ty tábory jsou evidentně budované podle jednotného plánu schváleného armádním velením. Otakáro Vesta koupil dva soudky vína. Měli červené a bílé, tak koupil o každého po soudku. Stálo ho padesát zlatých. Ochutnal a řekl, že není zlé. Ještě aby bylo, za ty peníze! Bohům žel zdejší elfům mnoho nerozumíme. Hovoří staroelfštinou, jak ozřejmila Frivaé. Každý Trindindolan elfího původu hovoří staroelfštinou i obecnou řečí od útlého věku. Jediným Trindindolanem elfího původu v řadách Nurnských, nepočítaje Frivaé, je Zarn Hadrigern. Jak je dobré, že jej s sebou máme!

17. poradostiny 1075

Celý den zataženo, občas poprchává. Cesta se svažuje. Cesta je ale dobrá. Poctivá, kamenná, štěrkem vysypaná. Štěrk má barvu Stínových hor. Je pevný, nedrolí se. Pozdě odpoledne na východním horizontu spatřeny stavby. Špičaté věže města. Bělokamenný Trindindol stověžatý. A hladká vodní plocha, lesknoucí se jako zrcadlo. Jezero Máwe di Trindin, Jezero slavičího zpěvu. Tak jsem je spatřil na vlastní oči! Ani jsem ne doufal, že mi kdy bude dovoleno! Krásný kraj. Kdyby v paprscích slunečních tonul, jakou nádherou teprv oplýval by! Také myslím, že jsem spatřil slavíka. Letěl ale hrozně vysoko a proti šedivé obloze byl velmi nezřetelný. Frivaé byla očividně dojatá pohledem na srdce říše. Pravila se

slzami v očích, že Máwe di Trindin není veliké, ale jezero to prý rozhodně je. Jezero to je bezesporu, o tom přeci není pochyb.

Trindindol. Město je to skutečně veliké. Kdysi však muselo působit ještě velkolepěji, protože dnes jsou na něm zdaleky stále patrné stopy války. Frivaé řekla, a později jsme si její tvrzení mohli ověřit, že ve středu města, tam už je všechno opravené a vybudované, ale na okrajích stále lze nalézt vypálené neobydlené domy. K válce, kdy skřeti ochromili město, došlo, tuším, před nějakými dvaceti lety. Jak Nurnští procházeli ulicemi, všiml jsem si, jak je město nezvykle čisté na starosvětské poměry. Nikde ani stopy po nějakých zbytečnostech, splašcích, kostech. Takových věcí nikde nevidět. Také jsme spatřili pověstné veselé hobity. A spoustu dalších hobitů, vlekoucích zavazadla svých pánů. "Hobiti", řekla Frivaé, "Jsou výteční služebníci, a tak dále". Osobně bych to s tou chválou nepřeháněl. Hobiti jsou také drzí a užívaní. Jako ten můj zástupce třeba.

Byli jsme pozváni k Frivaé domů. Vedla Nurnské do čtvrti domů. Domů obytných velmi honosného rázu. "Zde žije elita města", řekla elfka. Čtvrť obepínala vnitřní hradba. Babrak vykuleně pravil, že tohle mu doma v Kuních horách nikdo neuvěří. To je pochoptitelné. Kdo nespátřil, ten neuvěří, tím spíš ne nějaký kuňohoran. Kumpanie kráčí městem a elfové ji sledují jako procesí komediantů. Nedivím se a částečně se stydím. Jsme nečisté a rušivé elementy, černé pohyblivé se bradavice na alabastrové kůži města.

Sídlo Gwarditů je skutečně výstavní. Veliká honosná budova obehnaná rozkvetlou zahradou. Vše je krásně zařízené, bělokamenné, čisté. Jsme zastaveni dvěma strážnými. Frivaé vystupuje z povozu. Panna Frivaé je přivítána elfím komorníkem, který má slzy v očích. Ptá se na otce, komorník zvězí, elfka běží rozlehlou zahradou k domu.

Rozkázali nějaké staré hobitce, aby se o nás postarala. Ta bába vypadá, jako když obyčejně zametá chodníky. Ale ví toho hodně, a jak tomu tak u hobitů bývá, okamžitě žvaní a co neví, to nepoví. Zjištěno, že pan soudce Iemarlien Gwardit na tom není zdravotně vůbec dobře a už vůbec nevychází z domu. Hodil jsem té babě svůj bág! a řekl, ať panu Zarnovi ulehčí také. Zavolala nějaké další hobiti nosiče.

Ubytovali jsme se a komorník oznámil, že pan Gwardit by Nurnské rád uvítal. Tak jsme se umyli, převlékli a navoněli nějakými vonnými duchy.

Sál plný balustrád, sloupů s množstvím uměleckých detailů. Ano, rodina Gwarditova je nesporně zajištěna velmi dobře. Uprostřed ebenový stůl, pouze málo židlí. Služebníci musili nějaké donést, abychom se mohli všichni pohodlně rozesadit k jednání. Vyjednávačem za Nurnské byl ustanoven elf Zam Hadrigern. Učinil jsem k Vestovi němý posunek, zda tomu rozumí.

Jak hrozně zestárl Iemarlien Gwardit za dobu, co jsme se neviděli! Spíše nežli sešlého starce připomínal smrt, bělokamenný jako sál i město. I vlasů, zdá se, má méně než minule. Jak si je barví, jejich řídkost ostře kontrastuje proti mohutnické bledé pleši. A ten ctihodný stařec dýchavičně pravil: “Manthúlie. Manthúlie, přítelé”. Také řekl, že jeho oči Nurnské rády vidí a necht’ vítáme v Trindindolu.

Slyšení bylo vzhledem ke zdravotnímu stavu starého pána poměrně krátké. Zam Hadrigern poděkoval za služby pana Cindrena, který zmizel ve Svěrači, a vyjevil přání, aby onen muž nebyl nikdy zapomenut. Pan Gwardit se vyptal v krátkosti na cestu a potom řekl, že dnes je den, kdy budeme slavit a vyprávět a zítra přijdou povinnosti. Stejnou větou počastoval nás před několika měsíci jistý Kastor v kortoském Jerezu a následovala série hrůz, které mě ještě dnes budí ze spaní. Nicméně Iemarlien Gwardit není Kastor, to je nesporné. Přesto mne jeho představa nadcházejících povinností poněkud vyděsila. Dal Nurnským totiž na vědomí, že jsme povinováni podat vysvětlení, respektive zpravit jako nadřazené ve výpovědích. Nadřazené prý bude eminentně zajímat výpověď každého z nás. “Ale dnes je čas radosti”, řekl starý pán, a potom byl odveden komorníkem do privátních komnat.

Zaraženě jsme se dívali jeden na druhého. Frivaé řekla, že výpovědi budou zajímat Radu a představené. Ona a další členové širší Gwarditovy rodiny vyslechy předjednávají. Co to znamená, nevím. Nezbyvá než věřit. A zítra či pozítří prý budeme postupně a samostatně předvoláni. Je to prý dobré pro pořádek. A také je to čest, být předvolán. No, nejsem si zcela jist, ale podřídím se. Pokusím se, abych výslech považoval skutečně za čest. Provedu večer v komnatě nějaké duševní prostocviky. Výslechů se totiž ze své přirozenosti bojím. Myslím tím výslechy, při kterých mám být v roli vyslýchaného. Jinak se výslechů nebojím. Přiznám se, že někdy mohou

přinášet i jisté potěšení. Frivaé pravila, že členové Rady jsou muži hodní respektu a my se nemáme ničeho obávat. Pro všechny případy Nurnské při večeři uvede do společenské etikety.

A poté byla večeře, sestávající z elfské krmě. Hodně ovoce, málo masa rozmanitých druhů, povětšinou z ryb. No a samozřejmě nechybělo nepřeberné množství omáček, do nichž se jednotlivá sousta namáčejí. A samosebou nechyběl ani sýr, na jehož konzumaci je trindindolské gurmánství založeno. Při té příležitosti uvedla nás panna Frivaé do slibované společenské etikety. Vůbec však nevím, k čemu mi ta etiketa bude u výsledku dobrá. Každopádně jsem si slíbil, že se musím zachovat jako chlap, důstojně a upřímně. Koneckonců svědomí mám čisté, není za co se stydět!

Během konzumace chutné elfské krmě vysvětlila Frivaé, jak je to s Radou. Rada vládně říší a sestává ze dvou komor. Existuje takzvaná Rada vyšší, elfsky Mea Torba, která má pět členů, a potom Rada nižší, tedy Tea Torba, která má členů sedmnáct. V Tea Torbě jsou účastní zástupci různých částí společenského života včetně jednoho hobita a jednoho trpaslíka. Trpasličí i hobití etnikum je totiž součástí společenského života, to je známý fakt. Iemarlien Gwardit je členem Tea Torby.

Poznámka: Dlouhověkost je dispozičně náhodná.

Členy Mea Torby jsou nejvyšší velitel armády, hrdina války proti algacharským kmenům a zástánce menšinové myšlenky otevřít Trindindol světu Gerim Felhan, univerzitní mistr magických směrů Alig Zabringemu, nejvyšší představená řádu Mantra Magne Ieriana Marte, nejvyšší soudce Tardik Zefimar a správce financí a představený Nadace pro rozvoj a podporu elfských komunit Ern Grigeri. Tea Torba je shromáždění, v němž jsou zastoupeni dva členové řádu Mantra Magne, dva členové soudního dvora, tři členové armádních složek, dva členové kongregace cechů, dva zástupci městské stráže, dva zástupci Trindindolské university, vyslanec Komisariátu, zástupce Nadace pro rozvoj a podporu elfských komunit a potom dva zástupci dělných menšin, tedy již zmíněný hobit a trpaslík.

Kroll Babrak požádal, zda bych jako vůdce mohl vydat nějaká oficiální doporučení, jak se u výsledku chovat. Pravil, že v případě absence takového návodu bude žvanit, co ho napadne.

Pamětliv, co by se mohlo stát, kdyby ten rozumbrada popustil uzdu své bujně fantazii, vydal jsem následující doporučení:

- 1) Nelhat.
- 2) Nefíkat, co mě napadne.
- 3) Neptat se.
- 4) Odpovídat pevným vyrovnaným hlasem.
- 5) Mluvit jen o věcech, jichž jsem byl očitým svědkem.
- 6) Odpovídat v holých stručných větách.
- 7) Odpovídat pouze na to, nač jsem tázán.
- 8) Mít na paměti, že vztah vyšetřovaný-vyšetřovatel není vztahem důvěrným.
- 9) Neudávat spoludružníky.
- 10) Brát výslech i jeho případné dopady smrtelně vážně.

Potom Frivaé pozvala družníky do salónku popít šálek mehaje a pokouřit z dýmky. Mají tu pěkné dýmky. A kouří různé tabáky. Před spaním mi Zam Hadrigern důvěrně sdělil, že si v Trindindolu zařizuje nějaké privátní záležitosti. “Teď, anebo nikdy”, řekl.

18. poradostiny 1075

Ráno krátké setkání s Frivaé. Je oblečena cestovně a střídmě, odchází podat vysvětlení. Máme se zdržovati výhradně v Gwarditově domě a cokoliv, co budeme potřebovat, je nám dáno k dispozici skrzeva Livirela, komorníka.

Komorník Livirel kolem jedenácté hodiny Nurnské požádal, aby byli tak laskavi a vyrazili. Tedy vyrazili podat vysvětlení. Nezbyvá než v rychlosti omýt obličej a ruce a stříknout do podpaží a za krk nějaké ty vonné duchy. Na dvoře už čeká eskorta, tvořená čtyřmi po zuby ozbrojenými vojáky. Tvoříme tedy štrůdl, dva vojáci staví se do čela a dva kontrolují zadek. Máme se prý rozloučit, tak nejistě máváme směrem k Livirelovi. Jinak není nikoho, s kým se loučit.

Kráčíme po nábřeží nad řekou. Míříme k nějakému paláci. Nejspíše se jedná o pověsný Palác Spravedlnosti. Trindindolané přecházejí na opačný kraj ulice a zvědavě náš mlčenlivý průvod pozorují. Mlčí i Otakáro Vesta. Konečně. Má strach. Také mám strach. Palác Spravedlnosti se majestátně tyčí k obloze.

Dovedeni do kulaté místnosti s překrásným výhledem na město. Jsou zde jenom čtyři židle, jinak

je místnost holá. Vyčkáváme. Dlouho vyčkáváme. Nervy pracují. Potom přichází úředník, důstojný starý muž. “Vítám vás, pánové”, říká, ale jde z něj strach. Jmenuje se Frai Lervel a praví, že úřad si žádá informaci, které máme. A ukazuje na Zarna Hadrigerna. Zná jej. A odvádí ho pryč. Bez Zarna Hadrigerna se cítím ještě skleslejší. Vesta mlčí, ale zabral si jednu z židlí. Skrze okno civí do kraje. Dwany Růžička se opírá o zeď a něco si mumlá. I ten Al-Rahem, věčně urvaný nomád, je najednou ztichlý. Tak silně působí atmosféra tohoto místa!

Po nějaké době přišel Frai Lervel a z fasciklu přečetl: “Pan Jorken Chjerche. Pojd’te, prosím, se mnou”. Chvilku mi trvalo, než jsem pochopil, že mluví o mně. Když mě odváděl, cítil jsem v zádech pohledy spoludružníků. Kamarádů. Byl jsem vydešený.

Lervel vedl mne chodbami plnými čilého ruchu. Takového odtážitého, administrativního kolotu. A uvedl mne, bledého a zsinaleho, do prázdné kanceláře se dvěma židlemi a stolem, ukázal na tu rozvrzanější z nich a potom zaplavil mne otázkami. Žádal si vysvětlení událostí z jihu, tedy ze země zvané Kortos. Měl jsem vysvětlit, jaká byla moje úloha a jaké události se tam staly. Padlo hlavně jméno Cindren a Sakratas. Pamětliv notiček, které jsem sestavil pro Babraka, hovořil jsem stručně a jasně, ale rozhodně ne pevným vyrovnaným hlasem. A potom se Frai Lervel dotázal, zda bych byl ochoten podstoupit zobrazení. Zobrazení! Bylo to děsuplné slovo, ale o to děsuplnější zdálo se mi představa, že bych odmítl a stal se tak neposlušným a nehodným. Souhlasil jsem tedy. A Lervel vzkřikl: “Výborně! Výborně!”, a přivolał nějakého mlčenlivého muže v kutaně. Jeho vzezření i výraz byly takové nijaké. Musel to být jeden z Chlí. Po zádech mi přejel mráz a na předloktích vyskákala husí kůže. Lervel mě ujistil, že procedura zobrazení není bolestivá. Tedy prý. Podal mi ruku a rozloučil se. A ten mlčenlivý muž odvedl mě šest pater pod zem, kde už nevládl žádný čilý ruch, ale hrobové ticho a přítmi.

Zobrazení podstoupil jsem v malé kobce se dvěma židlemi. Z dálky zaslechl jsem něčí křik. A potom Chlí promluvil a sdělil mi, že se musím úplně uvolnit, jinak mohou nastat problémy. Uvolnit se mi tedy zcela jistě nepodařilo. A hlavně jsem se bál, aby se mi neuvolnil svěrač, čehož nebyl jsem nikterak dalek. A ten muž zahleděl se mi do očí, a mně se zachtělo spát, spát a už se neproбудit, a klížily se mi oči a někde daleko někdo kvílel, a potom i kvílení ustalo...

Probudil jsem se a pohlédl na Chlié, který mi poděkoval. Vůbec nic si nepamatuju, ani netuším jak dlouho nacházel jsem se v limbu, ale pocítil jsem neskonale štěstí, že mám zobrazení za sebou. Chlié mě odvedl skrze několik pater vzhůru zase do jiné místnosti, kde jsem se setkal se Zarnem Hadrigernem. Hadrigern taky souhlasil a byl zobrazen. Asi hodinu na to přivedli Al-Rahema, který nesouhlasil, a tedy podstoupil dle svých slov drsný výslech, který vůbec nebyl veden v přátelském duchu. Ale netloukl jej, to přiznal, a proto byl při výslechu upřímný. Děsil jsem se toho, že až půjdou k výslechu Babrak a Vesta, také odmítnou podstoupit zobrazení a budou upřímní. Jenomže později se ukázalo, že oba dva souhlasili se zobrazením. Výteční chlapci, když jde do tuhého! Jenom ten Malwe nesouhlasil. Ale u toho mi je jedno, zda byl upřímný či nikoliv. Ten pořádně nic z našich záležitostí neví, a navíc je to elf.

Zarn Hadrigern si během výslechu dovolil položit otázku. A na to konto dostalo se mu podivného ujištění, že Iemarlien Gwardit je v péči lékařů a že nikdo není nesmrtelný. Temná výhrůžka, řekl bych! Nakonec však Nurnským povoleno bylo Palác Spravedlnosti opustit a navrátit se do domu Gwarditova.

Komisařův syn vyjevil přání ukázat nám, cizozemcům, město a pochlubit se skvostnou trindindolskou architekturou. Požádal tedy pannu Frivaé, zda by nemohla navrhnout nějaký menší exkurs města s možností nákupu suvenýrů. Do večera prohlédli jsme si tedy namátkou břeh jezera Máwe di Trindin a imposantní panorama slovně Magické university. Zítra ještě navštívíme proslulé rhy. Navečer Zarn Hadrigern pozval Nurnské do studentské taverny, ve které za časů studií trávil večery s přáteli u vína. Elf prozradil, že se jedná o příjemnou tavernu plnou študáků, diskutujících vážná témata. Po příchodu Nurnských ale v lokále nevládla příliš uvolněná atmosféra. Zarnovi muselo dát velkou práci přesvědčit personál, abychom byli vůbec vpuštěni a bylo nám umožněno zasednout v nejzazším koutě a v tichosti vypít skleničku lahodného elfského vína. Vína sladkého a těžkého. Jenomže Otakáro Vesta příjemný večer po těžkém víně pokazil, protože se postavil a na celé kolo zařval: “At’ žije Nurnská družina!”, a ještě provolával něco o tom, že Jorchen Kierke je hrdina Trindindolu, což místní pochopitelně vůbec neocenili a byli jsme nuceni kvapně tavernu opustit. Takže jsme si doprohlédli centrum města a dům, který patří širší Hadrigernově rodině, a obchod se zrcadly, který je taktéž jejich majetkem. Je známo, že Hadrigernové zbohatli na zrcadlech. Otakáro Vesta

ihned jedno zakoupil, že prý je pošle do Bořimska darem otci. A potom exkurs pokračoval prohlídkou přístavu, který, jak upozornil Zarn, je významným zdrojem živin. Bylo však patrné, že domy kolem jsou stavěny na jiné velikosti, tedy hobitů čtvrt nepochybně s nepoklidnou atmosférou. Takže krátká návštěva hobitů putyky, ale potom rychlý přesun do Gwarditova domu, elfská večeře, víno, pivo, mehaj a splacení dluhů. Vyrovnání účtů si vzala na starost sama Frivaé, Nurnští byli vyplaceni, na což Zarn Hadrigern opáčil, že si takového přístupu váží, a poděkoval.

19. poradostiny 1075

Dnes jsme navštívili trh. Byl takový ryze potravinový. Spousta masa, ryb, luštěnin a koření. Ale v kamenných obchodech daly se nalézt i jiné věci. Otakáro Vesta si zakoupil kupříkladu elfský župan s vyšitým drakem. Teď už mu chybí koupit jenom papuče, a může se stát plnohodnotným liscannořanem. Dozvěděli jsme se, že župany jsou typickým trindindolským rukodělným produktem.

Po návratu začali jsme předbalovat na cestu zpátky. Ze strany panny Frivaé přísliben byl i doprovod k hranici almemarské.

20. poradostiny 1075

Loučení s panem Iemarlienem Gwarditem, který, zdá se, vypadá hůř a hůř. A samozřejmě vřelé loučení s Frivaé Gwarditovou. Na vrub otcova zdravotního stavu sdělila, že otec je nemocen. To samozřejmě víme od začátku, ale co jsme nevěděli je, že nebyl schopen se smířit se stářím, proto je na smrt nemocný. Bojoval prý totiž magickými prostředky nepovolenými. Proti tomu stárí. A zřejmě nevyhrál. Frivaé odušila, že se jí o tom velmi špatně hovoří. Prostě je nemocný. Tak to řekla i u výslechu. A také odmítá návštěvy, ten starý pán. A padlo na něj podezření kvůli nepovoleným praktikám. Proto se vydala na cesty a proto se stalo to, co se stalo. Kvůli praktikám. A řekla ještě, že otec zemře a Oni to vědí. Oni prý nesmyslejí dobře a postavení rodiny nebude již vzrůstat. Otec je sice členem Tea Torby, ale dlouho nebude. Buď smrtí nebo kvůli Nim. A členství v Tea Torbě se nedědí. To bylo poprvé, co jsem s pannou Frivaé nesouhlasil. Podle mého Oni právě smýšlejí dobře. Oni udržují Řád běhu věcí. V Řádu má každá věc svoje místo. Pokud svoje místo opouští, pozbyde smyslu. Je zakázáno užívat nepovolených praktik. Oni to zakázali, vedeni závažnými důvody. Bez Nich by Trindindol pozbyl smyslu!

A potom rozdrkotala se kola povozů a po

pochtivě almemarské stezce ladně se vinoucí malebným krajem zamířili jsme plni dojmů a pýchy nad dobře vykonanou prací k domovu. Jen Zarn Hadrigern v Trindindolu zůstal. Řekl, že se určitě vrátí, ale nejprve musí zde, v rodném kraji, zařídit nějaké bezodkladné rodinné záležitosti. Držel jsem mu palce, aby mu to vyšlo. Aby rodinné vztahy byly narovnány, aby navázal zpřetřhaná pouta s vlastní. S Trindindolem, zemí naděje a dostatku. Namarié, příteli!

27. sečen 1075

Návratem do Liscannoru dnes po polednách skončila výprava kortosská, výprava plná utrpení, zrad a smrti, ale korunovaná úspěchem. Měli jsme tu čest sloužit elfimu národu a já jsem měl tu čest být skrze Nurnskou družinu nositelem této služby. Myslím, že jsem šťastný. A pyšný samozřejmě. Jenom ten Malwe mě trochu mrzí. Dozvěděl jsem se totiž, že u divadla sice nestihli veřejně hrát, ale přesto v souboru nastudovali několik protitrindindolských her. Řekl mi to už tam v Zakázané zemi, ale nechtěl jsem ani pomyslet, abych nebyl náhodou zobrazen. Ale teď už pomyslet mohu, tady zobrazení nehrozí. Takže mě ten Malwe mrzí. Vždyť je to přeci elf! A co těmi svými pimprlovými protesty chtějí vlastně říci? Komu tím poslouží? Dá to ještě hodně práce, vychovat z Malweho alespoň člověka.

Dnes večer bude dražba. Poslední z mých povinností vůdce. A potom si konečně oddychnu a odpočinu. Před dražbou jsem ještě rozdělil peněžní kořist. Ty záležitosti kolem peněz jsou mi bytostně odporné, ale já jsem připravený. Na způsob dělení jsem připravený už od Euferialu. To bylo tam, co jsme vyhrzeli ze Svěrače a přišli definitivně o Cindrena. Tam jsem si to hodil na papír... tady je.

Euferial, 7. travna 1075

Stále jsem tu zapeklitě těžkou záležitostí odkládal. Rozdělení jebů, podílů na kořisti. Jenomže s tím, jak se blížíme snad k cíli, musím o této veskrze nepříjemné záležitosti stále intenzivněji přemýšlet. Abych byl připraven, až se zeptají (a oni se zeptají). Abych byl připravený a nekoktal. Na kořistném mi nezáleží. Jsem šťastný, že jsem přežil. Kdyby bylo po mém, rozdělil bych ty peníze rovným dílem a dál bych se tím nezabýval. Ale to by nejspíš spustilo lavinu rozhořčení. Ono ale ani tak nejde o to, jak velkou hromádku si kdo urve, ale o to, kdo ji má větší než ten druhý. Oni se podle velikosti hromádky poměřují navzájem - a podle toho určují důležitost svého místa na slunci a mohou se cítit nedocenění, pokud dostanou stejně jako někdo, kdo podle toho kterého nevykoná

pro společné dílo tolik co on sám, a tím hůř, pokud je jejich kořistné menší. Jsou to malichernosti nečistých, ale tak už je to na tomto světě uspořádáno, a já musím své povinnosti vůdce dostát. To se totiž patří.

Dlouho a neschetněkrát rozhodoval jsem se, jak dělit. Navíc jsem nebyl vůdcem od počátku výpravy, ale stal jsem se jím až před útokem na Dreblinieg. Worrelovy poznámky se nedochovaly, respektive dochovaly se nějaké podivné čmáranice, ale byla z té zmatené soupisky cítit hořkost Worrelova ze závěru jeho působení coby velitele, tedy krátce před tím, než svou funkci ve vypjaté situaci složil. Předtím pochopitelně krátil na podílech každého, kdo se byl jen křivě podíval. Z jeho poznámek vycházet nepřišlo mi vhodné. Pokus dělit kořist podle toho, kdo jak dlouhou dobu na výpravě strávil, čímž bych se vyhnul řešení z pohledu rasového (což by mi bezesporu činilo nejmenší potíž, avšak o to větší potíže budoucí), také nebylo možné aplikovat. Za prvé totiž z původní družiny toho moc nezbylo a za druhé aktivita a úspěchy některých nováčků byly s výkony těch starších až nepoměřitelné. Rozhodl jsem se tedy jako základ vzít v potaz přínos jednotlivců v době mého vůdcování, tedy z pohledu jejich vlivu na mé účinkování v nové roli, avšak i letmo pohlédnout zpátky.

Worrel Sovák

Původní sestava. Je nesporné, že úspěšně dovedl výpravu z Nurnu až do drebliniegských jeskyní. Družinu jednotnou, nerozhádanou, ačkoli se její sestava značně obměnila. To je velmi těžké. Provozova výzvednou činnost, velel, vždy jsme měli cíl. Odborník na elfství v pohledu takové tí lidové nebo rustikálnější roviny. V závěru vůdcování se však ozvalo podlomené zdraví a to mělo vliv na elfovu psychiku. Události kolem složení vůdcovství byly pro družinu velmi ochromující. Po složení fukce byl spíše odkázán na pomoc družiny, než že by byl nějakým přínosem. To ale nemůže zastinit to, co dokázal.

Zarn Hadrigern

Původní sestava. Ctihodný elf. Intelektuální základ družiny, studnice moudrosti, odborník na panelfskou a trindindolskou otázku, elfská autorita. Z těchto ohledů nepostradatelný. Bohům žel často zahloubán do sebe sama, tajemný. Občas provádějící akce bez pověření, což by v jeho případě nevadilo, pokud akce skončí úspěchem.

Dwany Růžicka

Původní sestava. Řemeslník meče. Muselo

být pro něj velmi těžké zůstat jediným válečníkem družiny a zastat všechnu tu práci, za níž se obvykle neděkuje. Řemeslo vykonával mlčky a poctivě a musím uznat, že mi bylo po chuti, že jej vykonával řemeslně zručně a bez takové té rabiátské touhy po zviditelnění. Z toho pohledu byl takovým tím žulovým sloupem, který sice nic záchranného nevymyslí, ale člověk ví, že se o něj může opřít, protože tam kde měl stát prostě stát bude. Je to samozřejmě drzý hobit, ale je na něj spolehnutí. O velkých věcech si s ním člověk ovšem nepokeká. Neumí vyjednávat ani mnoho velet, což v době, kdy zastupoval nemocného Worrela ve vůdcovských povinnostech, nebezpečně ochromilo družinu.

Otakáro Vesta

Verbovanec z Bílé vlny. Učebnicově drzý hobit, jehož užvaněnou nevymáchanou hubu záhodno by bylo denně prolívat dehtovou vodou. Jenomže ta jeho užvaněnost a drzost má ve společenství i jistý pozitivní rozměr. Ačkoli ne vždy bývá mi po chuti, není v zásadě zlojinná, podporuje svým způsobem dobrou náladu, tedy i morálku mužstva. Což má zásadní význam. Byl vždy bezvýhradně obětavý a aktivní, loajální k družině, to se nedá popřít. Myslím na takové ty praktické věci, které běžný dobrodruh příliš neplánuje a nechává je plynout - mít co jíst, mít kde spát, mít čím si posvítit, když padne noc. Je to odborník na třaskavou alchymii a záležitosti praktického života. Umí pochopit vážnost situace a v pravý čas odložit drzost a postavit se na správnou stranu (zde míním stranu družiny, ne jednotlivce).

Jerome Skuld

Verbovanec z Travertu. Je mlčenlivý, často podřimuje. Kromě toho, že někde v travertských pralesích snad pobíjel domorodce, nevím o něm vlastně nic moc. Svěřené úkoly vykonává, ale někdy se nechá strhnout okolnostmi k samostatným nepromyšleným akcím, které působí dojmem neřízených rachejtí. Z tohoto pohledu působí nevypočitatelným dojmem. V řadách družiny však prošel celý Kortos a určitě se nedá říci, že by nebyl platný. Určitě je loajální, ale nedokáže se zbavit dojmu, že by byl loajální ke každému pořádku. Skuld byl využíván hlavně jako střelec a průzkumník. Vzhledem k průměrnosti jeho výkonů však nemohu říci, na co by mohl být odborníkem.

Al-Rahem

Verbovanec z Jerezu. Jeho postava je pro mě tak trochu záhadou, a to nejen z pohledu vyznání a původu. Nemohu se zbavit dojmu, že to není ani on sám. Považuji jej za odborníka na průzkum. Pokud

někdo odvede kvalitní práci v tomto směru, bude to nejspíše právě Al-Rahem. Přesto si ale myslím, že slovo odborník není úplně tak na místě. Řekl bych spíše, že je v tomto směru řemeslně zručný. Co se týče prosazování vlastních vizí a ovlivňování chování společenstva, je to bohužel muž bez ambicí. Působí stádním dojmem, ačkoli na druhou stranu jsem si všiml, že je to založením individualista, který nemá tuchy, co znamená řád a pořádek. Je nevypočitatelný, což se projevuje i tím, že řeší situace ne z nadhledu, ale řídí se momentálním stavem ducha. To se projevuje občasným podnikáním neřízených akcí, které jsou zejména jemu osobně velmi nebezpečné. Al-Rahem je také řemeslně dobrý střelec. Oscilace mezi aktivitou a nezájmem mu však velmi škodí. A také je velmi hluchý. Uřvaný, řekl bych.

Babarak

Verbovanec z dreblinegského lágru. Jako vězeň musel evidentně hodně trpět. Je naivní, hloupý, nešikovný, dobrácký, veselý. Mám pocit, že chová v oblíbě všechny živé bytosti. Zdálo by se, že není odborníkem na nic. Na co sáhne, to pokazí, ale přesto je velmi důležitý. Svým v každé situaci pozitivním přístupem vlastně podporuje morálku družinictva. Dalo by se říci, že rozdává lásku lidem, ať už to zní jakkoli blbě. Nebýt Babarakova vlivu, mnoho situací mohlo se vyvinout jinak a hůře. Nazval jsem jej odborníkem na vězeňství, aby byl také na něco odborník, ale i o tom lágru blábolil tak protichůdně a zmatečně, že to nemělo obdoby. Ale přesto si myslím, že odborníkem byl a je. Totiž odborníkem na tu zmiňovanou morálku mužstva. A to je velmi důležité, důležitější, než si kdo může myslet. A ještě jedno nesmím opominout. Všiml jsem si, že je velmi obětavý. To jsou hodnoty, které je třeba ocenit.

Malwe

Vězeň z lágru, civilista. Táhne se s družinou, protože nemá kam jít. Elfí skořápka naplněná kosmopolitním prejetem. Je pro mne novým poznáním, že i takový může být elf, ale možná to mají na svědomí krutý život mukla a moje fyzická i psychická únava v závěru kortosského tažení. Nevím o tom muži mnoho, jen tolik, že v Puklině upekli dračí ocas a rebeloval v drebekainských d'ourách. Působí dojmem, že všechno ví a všechno zná, a to mě děsí. Když ale dojde na lámání chleba, tak mlčí. To potom mlčí tak nějak divně. Taky matně tuším, že chodil tam vzadu a nějak luk. Jo, a hraje na divadle. To nesmím opomenout.

Kdyby byla Nurnská družina jedna bytost, takový elementál z celistvé živomasy, hlavou by byli

dozajista efové, respektive mozkiem. Zarn Hadrigern by byl šedou kůrou, která je nejdůležitější z mozku, a Worrel Sovák by byl tou většinou výplní, bez které by se šedá kůra rozpadla v nefunkční shluk tkáně. Elementál by měl dvě paže. Dwany Růžička by byl tou pravou, klidnou, silnou a drtící. Otakáro Vesta by pak byl tou levou, agilní, mrštnou a šikovnou. Al-Rahem se Skuldem by byli trochu neposlušnými, ale silnými nohami, bez kterých by se elementál nemohl hýbat vpřed. Al-Rahema bych viděl na té pravé straně, kterou považuji za nohu odrazovou, tedy silnější. Skuld by pak byl tou méně vypracovanou a trochu kulhající levou dolní končetinou. Babraka vidím jako jednoznačné srdce toho tvora, které by mu dalo lidskost a emoce. Já bych byl pochopitelně nervy. Občas vynervované, hysterické, ale jinak všepropojující, preferující mozek, jež jsou prodlouženou odnoží. No a Malwe, pokud by toužil být součástí elementála (což zatím nevyjevil), byl by jeho prdelí. Zadek je taky důležitý. Spojuje nohy s tělem a skrze něj zplodina, tedy vše špatné, odchází. A vždycky přeci musí být někdo vzadu, ne?

Myślím si, že u elementála není mozek důležitější paží. Elementál nutně nemusí být z nejbryskněji uvažujících. Musí se ale ohánět pažemi, aby nebyl ubit nepřáteli bezprostředními. Teprve potom je možné o cílech a prostředcích přemýšlet a mudrovat. Cíl je třeba volit rozumem, ale i srdcem. A nohy jsou pak nutné k tomu, aby k cíli myšleného těla došel. Když hotovo je, na zadku pak možné spočinout a oddychnout dát oudům. A nervy mít jak ze železa, to je nutné. Takže tak bych dělil kořist, až nadejde čas.

A byla dražba a tímto posledním aktem padla definitivní tečka za mým vůdcováním Nurnské družině. Jaké to bylo vůdcování, ptám se? Inu, dobré bylo, myslím. Obstál jsem, nesesadili mě. Alespoň nemám nějaký pocit, že by někdo byl nějak viditelně nespokojen. Tedy až na Malweho, který si myslí, že jeho pět vystřelených šípů a nošení zanedbatelné části kořisti nebylo dostatečně doceněno. Jenomže Malwe je uzavřený tichý chlapík, který svou nelibost nedává najevo přímo, ale skrzeva prostředníky, takže je mi po tom, abych tak řekl, putna.

A Malwe navíc po dražbě někam zmizel. Nováčkové, kteří zaplavili Liscannor, naplnili kapacity hostince U hrocha a na Malweho se nedostalo. Takže zmizel. Bez rozloučení, nikdo neví, kam.

Otakáro vyslovil podiv nad tím, že

liscannorský hostinec vypadá velmi bídně a nabízené služby jsou ještě bídnější. Postěžoval si na vysloveně hnusné jídlo. A ještě více se zdál být rozhořčen, když starousedlík Zemikosa dostal o poznání chutnější krmi. Otakáro Vesta žije v nejlepším hostinském pokoji, ale musel si jej uklidit, vybavit nábytkem a vybít stěny. Jenomže mně je jasné, proč Zemikosa dostává lepší jídlo. Udržuje totiž s Pamillou Nórienskou, což je staré hostinské Lúniel dcera, občasny a nezávazný milostný poměr. To je všeobecně známý fakt, takže jsem o této věci hobita Vestu zpravil.

Podzim 1075

Od Gerllodova pohřbu jsem vůbec nepotkal starostu. To je ten starý trpaslík Bolbuch. Mezi lidmi se říká, že ztratil starostenskou knihu a on ji dnem a nocí hledá. Proto není vidět. Skrývá se před obyvateli a hledá knihu. Starostenská kniha je důležitým dokladem fungování obce, správy a evidence majetku a jsou v ní vedeny také obecní účty. Takže je dost dobře možné, že ztratil i obecní pokladnu. Nebo ji rozkradl a knihu ztratil, aby zahladil stopy. U Bolbucha je možné všechno.

Začal jsem docházet na studia k Mistru Horáčkovi. Rorejsův glejt příznávající mi čestné občanství nurnské z počátku tohoto roku otevřel mi k němu cestu. Už mi ten Horáček tolik nevádí. Pomohl mi s výcvikem té jediné přeživší pumy, co jsme přivezli z Kortosu a já ji potom koupil v dražbě. Horáček mi řekl, že to není puma, ale horský lev. Tedy lvice. Jmenuje se Rút a je poměrně nevyzpytatelná. Nebezpečná, řekl bych. Až vyrazíme zase na nějakou výpravu, budu Rút muset vzít s sebou. V Liscannoru ji nechat nemohu. To by nejspíš došlo ke krveprolití. A já bych potom mohl být popotahován za nezodpovědný chov divokých zvířat a ublížení na zdraví v nepřítomnosti.

Tuto Lyškánoru připravil k vydání
Jorchen Kierke, obecní rybníkář